

A. gr. a.

833

Euripides

a. go. a. 833

Quart. Gr. Vet. 45. p. 207.

EVRIPIDIS
HERCVLES FVRENS

RECENSUIT

GODOFREDVS HERMANNVS

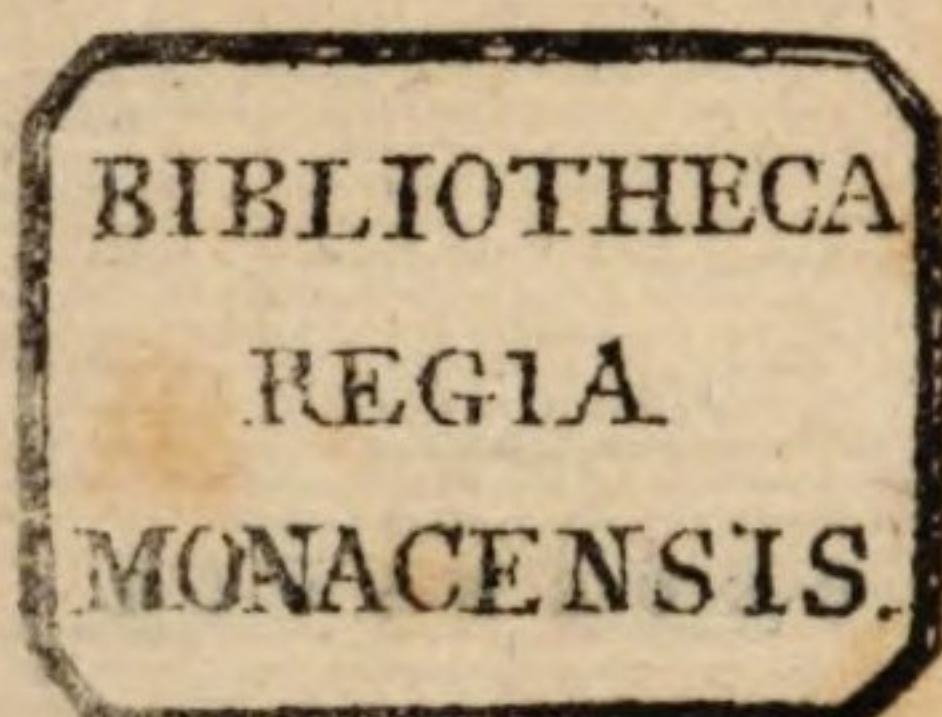
LIPSIÆ

APVD GERHARDVM FLEISCHERVM IVN.

CICIOCCCX

EVANGELIUM

HERCULES LARIS

CODICEM HERMANI

LIPSI

LIBRARY HERMANI

LIBRARY

LIBRARY

Quum Euripidis aliquam fabulam in publicis meis scholis interpretari constituissem, neque invenirem editionem, quae et exiguo pretio parabilis esset, nec textum haberet a criticis aut nimis, aut minus, quam par videretur, mutatum: ipse animum adieci ad edendam aliquam huius poetae tragoediam. Praetuli autem aliis Herculem furem, tum quod haec fabula in melioribus est, tum quod non est ex his, quae in carminibus antistrophicis nihil proprium habent, tum denique quod difficultates, quibus laborat, maximam partem vinci posse videbantur. Lectionem conformavi ad fidem veterum librorum, et ad criticorum, measque ipsius coniecturas, ubi certa aut facili emendatione corruptio tolli poterat. Gravius affecta, vel quorum incertum esset remedium, in adnotationibus tentare satius duxi. Vti de his, quae ex Mss. correcta sunt, rarius admonui, ita ξύν pro σύν, et εἰ in secundis verbi passivi personis, et si quae sunt alia huiusmodi, tacite reposita sunt. Aei prima producta a tragicis dici, recteque sensisse ea de re Porsonum, vicit locus veteris grammatici ab Heynio ad Hom. vol. VI. p. 638. allatus, cui nuper accessit

testimonium Apollonii Dyscoli, productum a Bastio ad Greg. Cor. p. 347. Non credo tamen huic Atticae mensurae locum esse in his tragoediarum partibus, quae magis epicam vel lyricam dictionem habent. Hanc ergo sive legem, sive opinionem in delectu utriusque formae sequutus sum. Aliis in rebus, quum quid mutatum est, mutationum auctores commemoravi: in quo genere dici vix potest, quanta fuerit Euripidis editorum levitas. Nam Musgravius priorum editionum fere solam Aldinam, et ne hanc quidem ubique, consuluit aut commemoravit; criticos autem antiquiores atque interpretes et neglexit saepissime, et interdum falsa de iis praedicavit. Lipsiensis vero editio, quae Barnesianam ac Musgravianam complectitur, tantum abest ut huic desiderio satisfecerit, ut ne Musgravii quidem adnotationes omnes exhibeat, in excerptis autem ex aliorum scriptis criticorum nunc contraria, quam illi dixerunt, nunc talia referat, quae ab iis ne potuerunt quidem dici: veluti, ne hoc temere iactare videar, ad Andromachae v. 24. Quo magis optamus, ut vir doctissimus, qui nunc novam editionem Euripidis parat, Aug. Matthiae, varias veterum editionum lectiones, emendationesque antiquiorum criticorum praecipua quadam cura dignetur. Certe nescio an pauciora in his sint, quae quis silentio

premi velit, quam in Musgravii aliorumque recentiorum coniecturis. Et omnino parum lucis allatum esset Euripidi, nisi tres eximiū viri praeclare de eo meriti essent, Valckenarius, Marklandus, et Porsonus, quibus proximus, longo sed proximus intervallo, accedit Brunckius. Porsonus quidem, cuius morte ingentem omnes, qui his studiis dediti sumus, semperque dolendam iacturam fecimus, omnes implevisset numeros, si metrorum eandem habuisset, quam caeterarum grammaticae partium peritiam. Quo in genere ut haec Herculis editio aliis praestaret, in primis operam dedi. Vnde alio versuum numero enato, in summo paginarum margine posui numeros versuum editionis Musgravianae, et, quos uncis inclusi, Barnesianae. Cepit autem nuper metrorum tragicorum constitutio insigne incrementum diligentia Aug. Seideri, qui nunc in schola ad D. Nicolai multa cum laude tertii magistri munere fungitur. Hic enim quum accurata metrorum, quibus tragici, ac praecipue Euripides, usi sunt, pervestigatione plerosque versus, qui temere ex brevibus longisque syllabis conflati videntur, e dochmiaco genere esse, eorumque versuum numeros continuari, solutis saepissime syllabis finalibus, perspexisset: hae observationes fecerunt, ut in dochmiacorum explicatione, quam olim pro-

posui, duos commissos esse errores intelligerem, unum, quod, Brunckium sequutus, duos dochmios versu asynarteto consociari a tragicis dixi: quod, ut Seidlerus in epistola ad Lobeckium huius Aiaci subiecta docuit, verum quidem est, sed hac tantum conditione, si prior dochmius vocabulo terminetur, in quo vox nonnihil acquiescere soleat, veluti exclamatione, compellatione, interrogatione: qualis in Hercule versus est 871.

σὸν ἄνθος, πόλις, ὃ Διὸς ἔκγονος.

Quod contra, ubi tali excusationi nullus est locus, ita syllabam ancipitem numerus repudiat, ut aut longa syllaba, aut duae pro ea breves requirantur. Quae syllabae finalis solutio alterum errorem aperuit. Neque enim verum est, duas esse dochmii formas, unam antispasticam, alteram trochaicam, sed una ubique et eadem forma invenitur, non illa e duobus, sed e tribus ordinibus, iambo, arsi, et rursum iambo constans, solutionemque in arsi ubique, in utraque anacrusi autem syllabam ancipitem admittens, hac forma:

— — — | — — | — —

In Hercule quidem dochmiaci inveniuntur v. 107, 129, 734, 735, 741, 765, 870 —

875. 880 — 883. 897. 898. 1011. 1014. 1016. 1017. 1020. 1021. 1029. 1036 — 1040. 1045. 1046. 1049. 1050. 1052. 1169. 1173. 1174. 1186. 1200. (Versus indicavi strophicos tantum, non antistrophicos, quos antistrophicorum notationes facile cuique monstrabunt.) Praeterea miris modis hi numeri cum aliis numeris consociantur, et quidem saepe sic, ut dochmium praecedat iambus, quod absonum nuper visum Boeckhio in dissertatione de metris Pindari p. 297. aliquando, sat scio, aliter videbitur. Exempla in Hercule sunt v. 1015. 1047. Deinde Cretico praecedente v. 742. 892. eoque longas solutas habente, 905. 1184. et duobus Creticis 740. et antispasto 737. si hic θεῶν una syllaba legendum, neque in antistrophico πρῶτον scribingendum est, quo facto hic versus duos dochmios comprehensurus esset. Magis mirum est hoc, quod etiam a dactylicis numeris transitur ad dochmios, quo in genere anacrusis dochmii, quae dactylum sequitur, longa, prima autem arsis in duas breves syllabas soluta est. In Hercule exempla, uno praemisso dactylo, sunt v. 1013. 1024. 1176. 1180. eodemque referri fortasse debet v. 1031. Pluribus dactylis subiectus dochmius v. 1049. Incertum an etiam anapaestis v. 1032. quam hic versus etiam alios habere numeros possit. Catalecticum dochmiacum videre licet v. 1018.

hypercatalecticum, 874. hypercatalecticum ita, ut dochmium sequatur amphibrachys, 1047. Denique alius hypercatalecticus eo memorabilis est, quod eum non interrupta numeri perpetuitate alii dochmiaci excipiunt, v. 1185.

ὃς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόρον ἦλθε σὺν θεοῖσι
Φλεγραῖον εἰς πεδῖον ἀσπισάς.

Et in antistropha v. 1297.

πέπλον, ἀπόδικε, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον· βά-
ρος δ' ἀντίπαλον δακρύοισιν ἀμιλλᾶται.

Video quidem fore, qui hunc insolentiores numerum mihi imputent, quum in stropha certe, si θεοῖσι in duas syllabas contrahatur, integri sint quatuor dochmii. At tanto plus difficultatis habitura esset antistrophici versus correctio, quae a me quidem unius litterae adiectione, particulam δὲ dico, perfecta est. Quamquam enim non sum nescius, mutando verborum ordine hic quoque dochmios puros duobus modis restitui posse,

ἀντίπαλον δάκρυσι βάρος ἀμιλλᾶται,

vel, si quis ferendum putet συναμιλλᾶται,

δάκρυσι βάρος ἀντίπαλον συναμιλλᾶται:

neutra tamen mutatio talis est, quam sine insigni temeritatis nota admitti posse existimem. Nam, mea quidem senten-

tia, ordo verborum non nisi magna cum cautione mutandus est, neque quidquam puto a Porsono periculosius dici potuisse, quam hanc esse emendationis rationem omnium facillimam: mirorque, quod Britannus censor Porsonianae editionis primarum Euripidis fabularum, cautissimus criticus, ita de hac re sibi persuasit, ut in illa censura mense Aug. a. CIOIOCCXCIX. p. 441. hunc versum,

ταῦτόματον ἡμῶν κάλλιον βελεύεται,

quamvis prima eius verba a Cicerone, tamquam reliquis sat notis, commemorari videret, sic putaret corrigendum esse,

κάλλιον ἡμῶν ταῦτόματον βελεύεται.

Dicendum nunc est de duabus aliis ad artem metricam pertinentibus rebus, de versibus in medio vocabulo finitis, et de dispositione carminum antistrophicorum. Ac Boeckhius nuper in dissertatione de metris Pindari contendit, nusquam finiri versum nisi finito simul vocabulo: quod ne mihi quidem, si versus vocarentur, quaecumque una numeri perpetuitate comprehensa essent, aliter visum esse, et significatum est a me Boeckhio, et ab illo commemoratum. Licebit autem, opinor, Boeckhium huius rei auctorem citare, qui non promiserit se de ea re disputaturum, sed disputaverit: quum

praesertim nihil caussae sit, quare quis alium meliora allaturum fuisse conii-
 ciat. Mihi quidem, si et nunc sae-
 pius vocabula in duos versus distraxi,
 et posthac idem faciam, ratio eius rei
 reddenda est. Ac versus nomen in re
 metrica duas significationes habet, unam
 communem, qua etiam in prosa oratio-
 ne, quidquid unam lineam implet, in-
 dicamus; alteram poeseos propriam, qua
 numerum intelligimus unum, sive ille
 ex uno, sive e pluribus ordinibus con-
 stet. Et hac quidem significatione quem
 versum dicimus, non potest nisi integro
 vocabulo terminari. At quid hoc ad
 istam alteram significationem? Nam si
 qui tam longi versus sunt, ut usitatos
 chartae modulos excedant, quid tum fiet?
 Vtrumne librorum formam ad monstru-
 osam latitudinem diducemus, an, serva-
 tis chartarum mensuris, prosae orationis
 perpetuitatem scribendo imitabimur? At
 quanto consultius est, numerorum aliqua
 ratione habita, ex uno versu seu numero
 plures versus fieri. Nam apud drama-
 ticos quidem poetas quum alii inveniun-
 tur praelongi versus, tum haec quoque,
 quae systemata vocari solent, nihil nisi
 numeri sunt versum efficientes unum.
 De qua re iam in libris de metris poe-
 tarum Graecorum et Latinorum saepius
 admonui, v. c. p. 107. seq. et multo ante
 eandem rem tetigerat R. Bentleius in iis,

quae de versibus anapaesticis disputavit. Eiusmodi systemata saepe tam longa sunt, ut, quum uno versu comprehendendi nequeant, in plures dividendi sint, quod haud raro, nisi numerorum naturam obscurare velis, non potest aliter, quam distrahendis vocabulis fieri. Est vero etiam alia, eaque multo gravior causa, quare qui numero unus versus est, saepe, etiam si non ita longus sit, in plures versus dividendus videatur. Nam cur tandem omnino, quae versibus scripta sunt, non eadem perpetuitate, ut prosam orationem, scribimus, nisi ut accommodata ad numeros legi possint? Atqui quo quis versus aut longior est, aut ex difficilioribus, magisque ambiguis numeris compositus, eo magis consentaneum est, his numeris recte dissociandis lectorem vel admoneri, ut recte versum legat, vel tamquam vi quadam impedi, ne male legat. Sic e. c. uno numero decurrunt haec in Hercule v. 741. *πάλιν ἔμολεν, ὃ πάρος ἔποτε διὰ φρενὸς ἐπήλπισεν παθεῖν γὰρ ἄναξ*, et in antistropha, *ἄφρονα λόγον ἔραυίων μακάρων κατέβαλ', αἷς ἄρ' ἔσθενυσιν θεοί*. At nemo facile haec uno versu comprehensa statim sic leget, ut videat, ubi dochmiis admixtus sit alius numerus. Sic vero dispositi numeri non poterunt fallere:

*πάλιν ἔμολεν, ὃ πάρος ἔποτε διὰ φρενὸς ἐπ-
ήλπισεν παθεῖν γὰρ ἄναξ*

ἄφρονα λόγον ἑρηνίων μακάρων κατέβαλ',
ὥς ἄρ' ἔσθ' ἐν θένεσσιν θεοί.

Et, ut alio utar exemplo, quis illud vocabulum, quod Aristophanes in extremis Ecclesiazusis ex LXXVIII. syllabis composuit, uno versu aut scribi volet, aut scriptum recte recitare audebit?

Venio ad dispositionem carminum antistrophicorum. Atque ut nonnumquam in stasimis, quae ab universo choro cantantur, antistrophica a criticis neglecta sunt, ita multo saepius hoc factum est in colloquiis chori, iisque carminibus, quae ἀπὸ σκηνῆς et κόμμοι vocantur. Nec mirum. Nam in stasimis et stropham sua statim excipit antistropa, nec metra tam sunt impedita, quam in illis, quas dixi, partibus: in quibus non solum dochmiacus numerus dominari solet, sed etiam antistrophae plerumque a strophis suis longius remotae sunt. Quod etsi nusquam sine certo ordine fit, saepe tamen legem et rationem huius ordinis invenire difficillimum est, nunc ambiguitate lectionis, nunc lacunoso textu, nunc similitudine metrorum, nunc ipsa multitudine stropharum ubique impedimenta obiiciente. Nec tamen desistere ab antistropharum investigatione, et ad ἀπολελυμένα, quae perperam monostrophica appellari solent, confugere critico licet, quia, ut alibi a me

adnotatum est, nullum videtur carmen, quod quidem paullo longius sit, in Graecorum tragoediis esse, praesertim si personarum aliquas alternationes habeat, quod non aut totum, aut saltem ex parte antistrophicum sit. Accedit aliud, quod magno cum detrimento iustae interpretationis hactenus neglectum est ab his, qui Graecas tragoedias ediderunt: personarum dico, ex quibus chorus constat, distinctionem: quae ut saepe ad chori partes recte intelligendas plurimum confert, ita interdum etiam in antistrophicorum et inventionem, et a partibus non antistrophicis diiudicatione insigne momentum habet. Solent tragicorum editores, veterum librorum exemplo, chori nota uti, etiam ubi non universus chorus canit: quod ego ibi non improbo, ubi coryphaeus pro choro loquitur. Sed fugerat eos, interdum plures, et aliquando etiam omnes quindecim personas, ex quibus chorus constat, singillatim loqui: quod quum primum esset a me in Aeschyli Agamemnone observatum, eaque observatio e scholis meis in publicum dimanasset, Boeckhius in libro, quem de Graecorum tragicis scripsit, hanc chori personarum distinctionem etiam ad alia tragicorum carmina adhibuit: cuius viri assensio mihi gratissima est, quamvis hic illic non nihil ab eius sententia discedendum putem.

In Euripidis Hercule tria sunt carmina, in quibus plures choricæ personae aliquas partes agant. Ac nescio an quantum addi debeat, v. 107. ss. quod prope modum persuasum mihi habeo a tribus senibus recitari, quorum duo stropham atque antistropham, tertius epodum habeat, nisi epodus quoque tribus senibus distribuenda est. Sed magis operae pretium est, de reliquis carminibus exponere.

Atque in ea quidem scena, quae incipit v. 734. notatio antistropharum non erat difficilis: sed gravius haec scena alio nomine laborabat. Neque enim versus 738. 739. tribui debebant Amphitruoni, qui ante v. 734. scenam reliquerat. Qui hoc pulcre animadvertit, Tyrwhittus, in eo tamen erravit, quod et hos duos trimetros, et reliquos, quos in hac scena chorus habet, coryphaeo adscribendos, melica autem universo choro danda esse censuit. Nam trimetros quidem non omnes ab eadem chori persona recitari res ipsa docet, quum is, cuius sunt versus 743. 744. alium moneat, ut secum propius ad regias aedes observatum accedat. Quare quae interea chorus agit, aliarum sint personarum necesse est, quam horum, qui observatum ierant. Deinde quae melica Thyrrwhitto videntur, non sunt melica, quippe dochmiacis numeris scripta, quod genus

metri et ab his, quae proprie melica vocantur, nonnihil differre, neque ad universi chori concentum videtur adhibitum esse. Docuit enim me diligens harum rerum observatio, dochmiacos, pariterque alios quosdam numeros, ubi choro adscribuntur, non ab universo choro, sed aut a coryphaeo, aut a singulis aliquibus chori personis, interdum fortasse a duabus tribusve coniunctis recitari. Et quum hic locus, ut in quo indignatio, spes, metus, rei cognoscendae cupiditas, gaudium denique variis motibus senum animos agitet, non solum apprime aptus sit conserendo colloquio, sed pene necessitate quadam postulet singulorum sensus exprimi: sic versus distribuendos putavi, ut nullus esset quindecim senum, quin suas in eo colloquio partes haberet. Id autem quomodo faciendum esset, trimetri maxime monstrabant. Nam quum versus 738. 739. et 751. 752. et eodem modo alloquutionem Lyci contineant, et idem prodant ingenium, consentaneum est, hos quatuor versus ab eadem persona pronunciatos credere. Deinde qui habet versus 743. 744. ut ex alloquutione ὦ γεραιὲ intelligitur, unum alium senem propius ad regias aedes secum adducit. Hos igitur, caeso Lyco, rem reliquis indicare necesse est: idque illi faciunt, et sic quidem, ut is, qui antea tacitus cum altero abierat, pronunciet versum

756. eique alter, qui hunc antea secum avocaverat, versibus 757. 758. succedat. Nam ut sic mihi persuadeam, aequabilitas distributionis facit, de qua deinde dicam. Sic trium senum partibus descriptis, qui reliqui sunt numero XII. eorum ubique bini dochmiacas strophas habent. Quae strophae etsi sunt numero quatuor, sex tamen partibus constant, quod prima stropha eiusque antistropha duas habent partes. Ordo stropharum hic est: α . β' . α . β' . sic, ut stropha β' media sit inter duo sibi respondentia systemata e duobus trimetris; antistropha β' autem media inter duo trium trimetrorum systemata, quorum trimetrorum primum in priore systemate Lycus, in antisystemate, illo defuncto, choricus senex habet is, qui antea discedens tacerat. Itaque ut systema α quinti senis, antisystema α autem octavi est, eodem modo etiam ultimi duo trimetri systematis β' , eiusque antisystematis, iisdem senibus tributi sunt. Illud memorabile est, Lyci eiulationem v. 745. non in antistrophicis partibus numerari. Nec tamen haec res exemplis caret. Caeterum senes numeris eo ordine designavi, quo loquuntur, non quo in orchestra stabant, quod haec res valde incerta est. Si ea ratio, quae maxime usitata erat, hic quoque Euripidi placuit, coryphaeum credam fuisse eum, qui hic quintus est.

Nam et mansisse ille in loco suo videtur, et medius stetisse inter quatuor alios, quorum, si recte iudico, primus et secundus primum et secundum, tertius et quartus tertium et quartum scenae versum recitabant. Vide Photium in *v. τρίτος ἀριστερός*. Sed qua ratione deinceps mutata fuerit chori statio, id vereor ne coniectura divinare non liceat.

Alio modo compositum est carmen, quod est a v. 870. Id hanc formam habet: *προῶδος. α. α. β. γ. δ. ε. δ. μεσῶδος. ζ. γ. ζ. ζ. β. ε. ἐπῶδος*. Quae forma quum qua lege nitatur, primo aspectu non appareat, paucis explicanda videtur eius ratio. Fundamentum descriptionis hae constituunt strophae:

γ. δ. ε. δ. μεσῶδος. ζ. γ. ζ. ε.

Quas iusto ordine dispositas esse intelliget, qui, quod plerumque in hac re faciendum est, partes eadem littera notatas lineis in arcus figuram curvatis coniunxerit. His strophis aliae accedunt hoc ordine, *α, α, β, ζ, ζ, β*, sed ita, ut *α, α, β* ante stropham *γ*, quae prioris systematis prima est, *ζ, ζ, β* autem ante antistropham *ε* collocatae sint, quae est prioris systematis ultima, hoc modo:

A. A. B. γ. δ. ε. δ. μεσῶδος. ζ. γ. ζ. Z. Z. B. ε.

In qua descriptione, quo perspicui possit proportionis aequabilitas, strophae *A. A.*

B. B. Z. Z. aut non sunt lineis coniungendae, aut sic iungi debent, ut, si reliquas notas infra versum, quo dispositae sunt, linearum ductibus coniunxeris, has supra versum iungas. Caeterum in hoc quoque carmine, quae chorus habet, non ab solo coryphaeo recitari tam est manifestum, ut demonstratione nihil indigeat. Videntur autem hic quoque singuli de choricis senibus suas partes habere: quorum primis quinque proodum dedi, e quinque diversis partibus constantem. Quae sequuntur strophæ et antistrophæ α , has sextus ac septimus senex habent: a diversis enim pronunciari ex eo colligitur, quod antistrophæ confirmationem quamdam eorum, quae in strophæ dicta erant, ideoque responsionem continet. Alia ratio est stropharum β , γ , δ , ϵ , quarum antistrophæ quum non statim suas strophas sequantur, non opus habent mutatione personae. Itaque iidem senes, qui strophas recitant, octavus, nonus, decimus, undecimus, etiam antistrophas habent, nisi quod in quinta antistrophæ primus versus nuncii est. Mesodus duodecimi senis est. Qui reliqui sunt tres senes, eorum tertius decimus habet stropham ζ , cuius antistrophæ nuncii est; quartus decimus in strophæ et antistrophæ ζ cum nuncio colloquitur: quae quidem strophæ quod ex adverso positæ sunt strophis α , deberent a duobus seni-

bus recitari, nisi nuncii interventu turbaretur colloquii decursus. Denique quinti decimi senis epodus est.

Plurimum difficultatis habet illud carmen, quod est a v. 1011. ad 1076. in cuius stropharum ratione investiganda dici vix potest quantum laboraverim, quum et corruptelae quaedam non leves, et numerorum ambiguitas ubique moram obiicerent. Videor mihi tamen eam viam invenisse, quam, nisi insignes lectionis diversitates aliquando in codicibus reperiantur, idoneis iudicibus probatum iri sperem. In hoc quoque carmine et orationis conformatio, et motus, in quo chororum esse videmus, singulis chori senibus peculiare partes vindicat. Quin ipsa antistropharum dispositio consulto sic videtur instituta esse, ut aliquam perturbationis speciem prae se ferret. Proodus tres partes habet: eam sequuntur strophæ, antistrophæ, et epodus. Haec igitur sex primis senibus distribuenda putavi. Sequuntur duo antistrophica systemata, personis propter agitationem animorum, nulla certa lege divisis. Horum systematum illud potiore locum tenet, quod ex his strophis constat:

δ. ε. ζ. η. θ. ι. ι. ια. ια, θ. η. ζ. ε. δ.

Alterum hanc formam habet:

β. γ. δ. γ. δ. β.

Hoc ita priori iunctum est, ut inter stro-

pham β' et stropham γ' medii sint tres trimetri, qui non pertinent ad antistrophicorum dispositionem, quemadmodum maiore etiam audacia in Ione anapaestos mediis strophae versibus insertos videmus: v. Musgrav. ad eius fabulae v. 186. Deinde inter stropham ζ' et antistropham γ' mediae sunt strophae η , θ' , quemadmodum harum antistrophae mediae sunt inter antistrophas ζ' et β' . Denique strophae i , i , $\iota\alpha$, $\iota\alpha$, quae mediae sunt prioris systematis, ab utraque parte habent antistrophas γ' et ζ' , hoc modo:

B. I. T. δ . ϵ . ς . Z. η . θ . T. ι . ι . $\iota\alpha$. $\iota\alpha$. Z. θ . η . B. ς . ϵ . δ .

Quarum stropharum si ea paria, quae litteris initialibus notata sunt, superne, reliqua autem infra versum arcuatis lineis coniunxeris, lex et ratio dispositionis manifesta erit. Nec latebit etiam in personarum distributione quaedam aequabilitas, quarum has, γ' , γ' , ζ' , ζ' , ϵ , ϵ , solus Amphitruo habet: leve est enim, quod antistrophae γ' duae priores syllabae chori sunt. Alio modo aequabilitas quaedam est in personis strophas η , η , θ' , θ' , habentibus, quae est etiam in strophis β' , β' , δ' , δ' . Dedi autem septimo seni stropham β' ; octavo tres trimetros, qui eam stropham excipiunt; nono stropham δ' ; decimo *οἶ-
μοι* v. 1044. quod extra antistrophica est, et quae in strophā ς' chorica sunt; undecimo stropham η ; duodecimo initium

strophae γ' ; tertio decimo chorica in strophis ι , ι , $\iota\acute{\alpha}$, $\iota\acute{\alpha}$; quarto decimo antistropham ϑ' ; quinto decimo denique antistropham ς' . Duos enim istos trimetros, qui sunt in fine totius carminis, non licebat in his partibus numerare, quas chorus in quindecim personas divisus recitat, quod chorum Amphitruonis monitu iam reliquisse stationem suam intelligitur. Itaque his trimetris simpliciter chori nomen apposui, quo indicaretur, eos universi chori nomine a coryphaeo pronunciari. Observandum est autem, ut in superioribus duobus carminibus chorum $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\varsigma\omicron\iota\lambda\chi\epsilon\varsigma$ incessisse verisimile est, coryphaeo medium inter quatuor alios locum tenente, ita hic accessionem factam videri $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\zeta\upsilon\gamma\acute{\alpha}$, secundum Pollucem IV. 108. s. ut coryphaeus ab utroque latere unum haberet socium. Atque in proodo, si quid tribuendum est illi aequabilitatis studio, cuius tot vestigia in Graecorum re scenica reperiuntur, tertiam partem habebat coryphaeus; pariterque secundi ordinis qui medius stabat, epodum videtur recitasse v. 1028. Sed tertii ordinis medius, si recte sentio, etiam tempore medius inter comites suos recitabat tres trimetros, qui sunt post stropham β' . In reliquis autem duobus ordinibus is, qui medius erat, antecessisse socios suos videtur: in quarto ordine in stropham ς' , in quinto in strophis ι , ι , $\iota\acute{\alpha}$, $\iota\acute{\alpha}$, cum Amphitruone collo-

quens. Licet igitur conicere, choricos senes hoc modo fuisse dispositos:

α. γ. β.

δ. ε. ζ.

η. θ. ι.

κ. λ. μ.

ν. ξ. ο.

Quod quidem nolim ita intelligatur, ac si hanc stationem per totam scenam conservaverit chorus: immo credibile est, variis chori obambulationibus effici solitum esse, ut semper is ordo, cuius aliquae partes iam essent, proximus staret spectatoribus. Vt Euripides in hac fabula utroque disponendi chori modo, et κατὰ σολῆς, et κατὰ ζυγά, usus est, ita idem fecisse videtur Sophocles in Oedipo Coloneo, in qua fabula ter singulas chori personas loquentes introduxit, κατὰ σολῆς a v. 117. et quidem bis; deinde κατὰ ζυγά a v. 510. et iterum κατὰ σολῆς a v. 829.

Denique ne in illo quidem Herculis furentis loco, qui est a v. 1169. antistrophicorum descriptio difficultate vacabat. Quamquam enim hic personarum quoque aequabilis distributio est, tamen et similitudo metrorum, et lacunae multum dubitationis afferebant. Verum tamen hoc quoque carmen sic mihi videor expedivisse, ut plana iam sit lex, quam sibi poeta in disponendis antistrophis scripserat. Theseus in hoc loco non nisi trime-

tris aut monometris iambicis hypercatalecticis loquitur, servans dignitatem suam. Amphitruo, ad quem mala ista magis at-
tinebant, metra habet maiorem animi
motum significantia, quae maximam par-
tem e dochmiacis numeris constant. Ini-
tium carminis duae sunt strophae, qua-
rum statim antistrophae subiiciuntur:

$AM\Phi.$ $\Theta H\Sigma.$ $AM\Phi.$ $\Theta H\Sigma.$
 $\alpha.$ $\beta.$ $\alpha.$ $\beta.$

Malui sic distinguere, quam, quod pote-
rat fieri, has quatuor strophas in duas,
stropham atque antistropham coniungere,
hoc modo:

$AM\Phi.$ $\Theta H\Sigma.$ $AM\Phi.$ $\Theta H\Sigma.$
 $\alpha.$ $\alpha.$

Nam etiam infra trimetri, quos Theseus
habet, non cohaerent cum strophis, quae
sunt Amphitruonis, sed soli per se con-
stant, sibi que respondent. Omninoque,
ut mox apparebit, eximi possunt Thesei
verba omnia, salva manente antistropho-
corum lege in Amphitruonis verbis. Se-
quitur inde usque ad finem aliud systema,
ex his strophis constans:

$\gamma.$ $\Delta.$ $\epsilon.$ $M.$ $\epsilon.$ $\Delta.$ $\varsigma.$ $Z.$ $\eta.$ $Z.$ $\mu.$ $\Theta.$ $\varsigma.$ $\Theta.$ $\eta.$ $\iota.$ $\iota.$ $\gamma.$

Quarum si singula paria curvis lineis, ut
supra docui, coniungantur, non poterit
non manifesta esse dispositionis regula.
Sed clarius etiam, quam accurate omnia

sibi respondeant, cognoscetur, si Thesei verba, quae litteris initialibus notavi, omiseris:

γ. ε. ε. ζ. η. μεσῳδός. ζ. η. ι. ι. γ.

Et sic hoc quoque apparebit, quare The-
seus in priore carminis parte mesodum
habere potuerit, quum in posteriore nec
mesodus, neque omnino ullae Thesei
partes sint.

Non diffiteor, saepe molestissimam
esse, taediique plenissimam harum re-
rum perscrutationem: verum quam poe-
tae in elaborandis tragoediis suis curam
subtilitatemque non detrectarunt, eam ne
criticus quidem, aut ut nimis exilem
contemnere, aut ut nimis impeditam
reformidare debet: postularique iure pot-
est, ut, qui artem criticam exercere ve-
lit, prius, quibus ea legibus in quoque
genere regatur, cognoscere studeat. Mul-
tum enim praestat, etiam magni laboris
exiguum fructum reportare, quam non
explorato fundamento superstruere, quae
levi impulsu ruitura praevideas.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥ.

Ἡρακλῆς γῆμας Μεγάρων τὴν Κρέοντος, παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε· καταλιπὼν δὲ τέττες ἐν ταῖς Θήβαις, αὐτὸς εἰς Ἀργὸς ἦλθεν, Εὐρυσθεῖ τὲς ἄλλας ἐκπονήσων· πάντων δὲ περιγεγόμενος, ἐπὶ πᾶσιν εἰς Αἶδαν κατήλθε, καὶ πολὺν ἐκεῖ διατρίψας χρόνον, δόξαν ἀπέλιπε παρὰ τοῖς ζῶσιν, ὥς εἴη τεθνηκώς. σασιάσαντες δὲ οἱ Θηβαῖοι πρὸς τὸν δυνάστην Κρέοντα, Λύκον ἐκ τῆς Εὐβοίας κατήγαγον

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΜΕΓΑΡΑ.

ΔΥΚΟΣ.

ΙΡΙΣ.

ΛΥΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀμφιτρυών.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ. ΜΕΤΑΡΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Τὶς τὸν Διὸς ξύλλεκτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν;
Ἀργεῖον Ἀμφιτρυῶν, ὃν Ἀλκαῖός ποτε
ἔτιχθ' ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλῆες;
ὃς τὰςδε Θήβας ἔσχευ, ἐνθ' ὁ γηγενῆς
σπαρτῶν σάχυν ἔβλασεν· ὧν γένεσ' Ἀρης 5
ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμῳ πόλιν
τεκνῶσι παίδων παισίν, ἐνθεν ἐξέφυ
Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἄναξ τῆςδε χθονός.
Κρέων δὲ Μεγάρης τῆςδε γίγνεται πατήρ,
ἣν πάντες ὕμεναίοισι Καδμεῖοι ποτε 10
λωτῶ ξυνηλάξαν, ἥνικ' εἰς ἐμὲς
δόμῃς ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νῦν ἦγετο.
λιπὼν δὲ Θήβας, ἔκαστω κίσθην ἐγὰ,
Μεγάραν τε τήνδε, πενθερός τε παῖς ἐμός,
Ἀργεῖα τεῖχη καὶ Κυκλωπεῖαν πόλιν 15
ὠρέξατ' οἰκεῖν, ἣν ἐγὼ φεύγω, κτανὼν
Ἡλεκτρυῶνα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς
ἐξευμαρίζων, καὶ πάτρην οἰκεῖν θέλων,

3. Vulgo ἔτιχεν ὁ Περσέως. Deinde Ἡρακλῆες pro vulgato Ἡρακλῆος hic et alibi dedi. Vide Pors. ad Med. 675.

10. Reiskius et Tyrwhittus ἦς. Non opus.

17. Vulgo Ἡλεκτρυῶνα. Vide Wesseling. ad Diod. Sic. IV. 58.

καθόδ' δίδωσι μισθὸν Εὐρουσθεῖ μέγαν,
 20 ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἴθ' Ἡρας ὑπο
 κέντροις θαμασθεῖς, εἴτε τῆ χρεῶν μέτα.
 καὶ τὲς μὲν ἄλλες ἐξεμόχθησεν πόνες·
 τὸ λοίσθιον δέ, Ταινάρ' διαζόμενα
 βέβηκ' ἐς Αἶδα, τὸν τρισώματον κύνα
 25 εἰς φῶς ἀνάξων· ἐνθεν ἔχ' ἤκει πάλιν.
 γέρον δὲ δὴ τίς ἐστι Καδμείων λόγος,
 ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνήτωρ Λύκος,
 τὴν ἐπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
 τῷ λευκοπώλῳ πρὶν τυραννῆσαι χθονός,
 30 Ἀμφίων' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνα Διός·
 ἔταυτ' ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
 Καδμείος ἔκ' ὦν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολῶν,
 κτείνει Κρέοντα, καὶ κτανῶν, ἄρχει χθονός,
 σάσει νοσέσσαν τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν.
 35 ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον.
 κακὸν μέγιστον, ὡς εἶκε, γίγνεται.
 τῆ μὲ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονός,
 ὁ κλεινὸς ἔτος τῆςδε γῆς ἄρχων Λύκος
 τὲς Ἡρακλείες παῖδας ἐξελεῖν θέλει
 40 κτανῶν, δάμαρτά θ', ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον,
 καὶ μ', εἴ τι δὴ χρὴ καὶ μ' ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
 γέροντ' ἀχρεῖον· μὴ ποθ' οἶδ' ἠνδρωμένοι
 μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
 ἐγὼ δέ, λείπει γὰρ με τοῖςδ' ἐν δώμασιν.

19. Καθόδ' Reiskio et Tyrwhitto debetur. Ald. et Mss. καθόλ'.

30. V. Pors. ad Hecub. 327.

39. H. Stephani et ante eum Brodaeii correctio est ἐξελεῖν. Ald. ἐξελεθεῖν.

40. Cantero debetur δάμαρτά θ'. Ald. δάμαρθ'.

τροφὸν τέκνων οἰκερὸν, ἥνίκα χθονὸς 45
 μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε, παῖς ἑμὸς
 ξὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλῆες,
 βωμὸν καθίζω τόνδε σωτήρος Διός,
 ὃν καλλινίκῃ δορὸς ἄγαλμ' ἰδρύσατο,
 Μινύας κρατήσας, ἑμὸς εὐγενῆς τόκος. 50
 πάντων δὲ χρεῖοι τάςδ' ἑδρας φυλάσσομεν,
 σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος, ἄσφατον πέδον
 πλευρὰς τιθέντες· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι
 δόμων καθήμεθ' ἀπορία σωτηρίας.
 φίλων δὲ τὲς μὲν, ἃ σαφεῖς ὁρῶ φίλες, 55
 οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς, ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
 τοιᾶτον ἀνθρώποισιν ἢ δυσπραξία·
 ἥς μήποθ', ὅστις καὶ μέσως εὖνεε ἑμοί,
 τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

ΜΕΤΑΡΑ.

ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν, 60
 στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορὸς,
 ὡς ἐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές.
 ἐγὼ γὰρ ἔτ' εἰς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης,
 ὅς ἔνεκ' ὄλβε μέγας ἐκομπάσθη ποτέ,
 ἔχων τυραννίδ', ἥς μακρὰι λόγχοι πέρι 65
 πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' εἰς εὐδαίμονα,
 ἔχων δὲ τέκνα, καὶ μ' ἔδωκε παιδὶ σῶι,
 ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ ξυνοικίσας.
 καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο·
 ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον, 70

47. Vide Pors. addend. ad Hecub. 1149.

51. Sic Heathius et Musgravius. Vulgo χρεῖοι.

59. Temere tentatur hic versus. Mutata est constructio, quod in mente habebat, ἢν μήποτε λάχοι.

- οἳ δ' Ἡράκλειοι παῖδες, ἔς ὑπὸ πτεροῖς
 σῶζω νεοσσός, ὄρνις ὥς, ὑφειμένη.
 οἳ δ', εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πιτνῶν,
 ὦ μήτερ, αὐδᾶ, ποῖ πατὴρ ἄπεσι γῆς;
 75 τί δρᾶ; πόθ' ἤξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένος
 ζητᾷσι τὸν τεκόντ'. ἐγὼ δὲ διαφέρω
 λόγοισι, μυθεύεσσα, θαυμάζω δ', ὅταν
 πύλαι ψοφῶσι· πᾶς τ' ἀνίστησιν πόδα,
 ὥς πρὸς πατρῶον προσπесάμενοι γόνυ,
 80 νῦν ἔν τιν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας
 ἐξευμαρίζει, πρέσβυ; πρὸς σέ γάρ βλέπω·
 ὥς ἔτε γαίης ὄρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρα·
 φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρείσσοντες κατ' ἐξόδους,
 ἔτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
 85 ἔτ' εἰσὶν ἡμῖν. ἦντιν' ἔν γνώμην ἔχεις,
 λέγ' εἰς τὸ κοινόν, μὴ θανεῖν ἔτοιμον ἢ
 χρόνον δὲ μηκύνωμεν, ὄντες ἀσθενεῖς.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὦ θυγάτερ, ἔτοι ῥάδιον, τὰ τοιάδε
 φεύλως παραινεῖν σπευδάσαντ' ἄνευ πόνου.

ΜΕΓΑΡΑ.

- 90 λύπης τι προσδεῖς, ἢ φιλεῖς ἔτω φάος;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

καὶ τῷδε χαίρω, καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.

71. Ex emendatione Piersoni. Vulgo ὑποπτέρους.

80. Ald. ἢ πέδον. Barnesius ex Canteri conjectura, probata Aem. Porto, edidit ἔμπεδον. Praeferendam iudicavi Musgravii correctionem.

89. Reiskius et Heathius παραινεῖν. Non sollicitanda vulgata.

90. Vulgo προσδεῖ σ'. Emendavit Musgravius.

ΜΕΓΑΡΑ.

καὶ γὰρ· δοκεῖν δὲ τὰ δόκητ' ἔχον, γέρον·

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔννεσ' ἄκη.

ΜΕΓΑΡΑ.

ὁ δ' ἐν μέσῳ με, λυπρὸς ὢν, δάκνει χρόνος·

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

γένοιτό τ' ἂν, ὦ θύγατερ, ἔριος δρόμος 95

ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν·

ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς ἑμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός,

ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυρρόους τέκνων

πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκλήλει λόγοις,

κλέπτεσσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως. 100

κάμνεσι γὰρ τοι καὶ βροτῶν αἱ συμφοραί,

καὶ πνεύματ' ἀνέμων ἐκ αἰὲρ ῥώμην ἔχει,

οἳ τ' εὐτυχῆντες διὰ τέλους ἐκ εὐτυχεῖς.

μεθίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα.

ἔτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν 105

πέποιθεν αἰεὶ· τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακῶ.

ΧΟΡΟΣ.

εὐροφή.

ὑπώροφα μέλαθρα

καὶ γεραῖα δέμνι' ἀμφὶ βάκτροις

95. Erfurdtii emendatio est γένοιτό τ' ἂν. Vulgo γένοιτ' ἂν.

98. Ald. τέκνον, Reliquae τέκνων, Sic citavit etiam Pors. ad Phoen. 381.

104. Stobaei lectio est μεθίσταται tit. 111. Grot. Euripidis libri ἐξίσταται.

108. Barnesius ex Scaligeri coniectura post γεραῖα

- 110 ἔρεισμα θέμενος, ἐσάλην, ἠλέμων
 γόων αἰιδός, ὥστε πολὺς ὄρνις,
 ἔπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
 ἐννύχων ὀνείρων,
 τρομερὰ μὲν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα.
 115 ὦ τέκεα πατρὸς ἀπάτορ, ὦ
 γεραιέ, σύ τε, τάλαινα μά-
 τερ, ἃ τὸν Ἀΐδα δόμοις
 πόσιν ἀναξενάζεις,

ἀντιστροφῇ.

- μὴ προκάμητε, πόδα
 βαρὺ τε κῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον
 120 λέπας ζυγοφόρον πῶλον, .. ἀνέντες, ὥς
 βάρος φέρω τροχηλάτοιο κώλῃ.
 λαβῆ χερῶν καὶ πέπλων, ὅτε λέλοιπε

addidit λιπὼν. Musgravio ἐσάλην in ἐξῆλθον mu-
tandum videbatur. At μέλαθρα καὶ δέμνι' ἔρεισμα
θέμενος idem est ac si dixisset, μέλαθρα καὶ δέμνια
σὺν βάκτροις διαπορενόμενος. Sic in Ione 756. βάκ-
τρῳ δ' ἐρεῖδ' περιφερῇ σῖβον χθονός.

113. Vulgo τρομερὰ μόνον. Emendavit Tyrwhittus.

114. Vulgo ὦ τέκεα, τέκεα.

120. Vulgo ζυγηφόρον πῶλον ἀνέντες. Metri in-
dicio primam vocem correxi. Ante ἀνέντες syllaba
deest. Fortasse ἐξανέντες scribendum. Rarior est
remittendi significatio in forma ἐξανίημι. Sed ha-
bet Sophocles in Philoct. 705. Sensus est: ne fati-
gemini, pedem senio gravem remittentes, velut
equum iugalem in loco acclivi.

121. Vulgo φέρων. Scripsi φέρω, ut Heathius,
qui tamen errat, quum id vult coniunctivi modi esse.
Κώλῃ pro Aldino πώλῃ praebuerunt Mss. Stephani.
Intelligitur pes titubans. Eamdem rem similiter in
Ione l. c. per περιφερῇ σῖβον χθονός indicavit.

ποδὸς ἀμαυρὸν ἵχνος·
 γέρον γέροντα παρακόμιζε,
 τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις 125
 ὦ ξύνοπλα δόρατα νέα νέω
 ξυνῆν πότ', εὐκλεεσάτας
 πατρίδος ἐκ ὀνειδή.

ἐπὶ δ' ὅς.

ἴδετε, πατρὸς ὡς
 γοργῶπες αἶδε προσφερεῖς 130
 ὀμμάτων αὐγαί.

τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς ἐλέλοιπεν ἐκ τέκνων,
 ἐδ' ἀποιχεται χάρις.

Ἑλλάς, ὦ, ξυμμάχες
 οἷες, οἷες ὀλέσασα 135
 τέσθ' ἀποσερήσει.

Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆςδε κοίρανον χθονὸς
 Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ. ΜΕΓΑΡΑ.

ΧΟΡΟΣ. ΑΤΚΟΣ.

ΑΤΚΟΣ.

Τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον,
 εἰ χορή μ', ἐρωτῶ· χορή δ', ἐπεὶ γε δεσπότης 140

126. Vulgo δόρατα. Emendavit Tyrwhittus, licet ille non uno modo in descriptione metrorum hic falsus.

132. Haec sensu carent. Scribendum videtur:

τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς ἐλέλοιπεν ἐκ πατρὸς,
 τέκνοις, ἐδ' ἀποιχεται χάρις.

- ὑμῶν καθέστηχ', ἰσορεῖν ἃ βέλομαι·
 τίν' εἰς χρόνον ζητεῖτε μηχανῆναι βίον;
 τίν' ἐλπίδ', ἀλκὴν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν;
 ἢ τὸν παρ' Αἰδῆ πατέρα τῶνδε κείμενον
 145 πισεύεσθ' ἥξειν; ὥςθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 τὸ πένθος αἶρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεῶν,
 σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπες κενύς,
 ὥς ξύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον θεόν·
 σὺ δ', ὥς ἀρίστ' φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.
 150 τί δῆτα σεμνὸν σῶ κατείργασαι πόσει,
 ὕδραν ἔλειον εἰ διώλεσε κτανῶν,
 ἢ τὸν Νέμειον θῆρ', ὃν ἐν βρόχοις ἐλὼν,
 βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν;
 τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' ἔνεκεν·
 155 τὲς Ἡρακλείδης παῖδας ἔθνήσκειν χρεῶν;
 ὃς ἔσχε δόξαν, ἔδεν ὦν, εὐψυχίας
 θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τᾶλλα δ' ἔδεν ἄλκιμος·
 ὃς ἔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾶ χερσί,
 ἔδ' ἦλθε λόγχης ἐγγύς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων,
 160 κάκιστον ὄπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.
 ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος, ἔχι τόξ', εὐψυχίας,
 ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέχεται
 δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα, τάξιν ἐμβεβώς.
 ἔχει δὲ τὸ μὲν ἐκ ἀναιδείαν, γέρον,
 165 ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανῶν
 Κρέοντα, πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ἔχων.

At nimirum infortunium paternum non destituit liberos, neque exstinctus est decor. Oris scilicet paterni.

148. Addidi θεόν ex coniectura Erfurdtii. In Bacchis 467, Ζεὺς δ' ἔσ' ἐκεί τις, ὃς νέος τίηται θεός;

150. Reiskius τί δῆτα. Vulgo τί δὴ τὸ σεμνόν.

ἐκέν, τραφέντων τῶνδε, τιμωρὲς ἐμὲς
 χρήζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

τῷ τῷ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει
 παιδός· τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει 170
 λόγοισι τὴν τῷδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν
 δεῖξαι· κακῶς γὰρ σ' ἐκ ἐατέον κλύειν.
 πρῶτον μὲν ἐν τ' ἄρ' ὀρήτ' (ἐν ἄρ' ὀρήτοις γὰρ
 τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες)
 ξὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν. 175
 Διὸς κεραυνὸν δ' ἠρόμην, τέθριππά τε,
 ἐν οἷς βεβηκώς, τοῖσι γῆς βλαστήμασιν,
 Γίγασι, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη,
 τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν·
 τετρασκελὲς θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος, 180
 Φολόην ἐπελθών, ᾧ κήκισε βασιλέων,
 ἔρῃ, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἄν,
 ἢ ἔ παῖδα τὸν ἐμὸν, ὃν σὺ φῆς εἶναι δοκεῖν·
 Δίρφυν δ' ἐρωτῶν, ἢ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα,
 ἐκ ἧν γ' ἐπαινέσειεν. ἔ γὰρ ἔσθ' ὅπερ 185
 ἔσθλόν τι δρᾶσας μάρτυρ' ἄν λάβοις πάτραν.
 τὸ πάνσοφον δ' εὖρημα, τοξήρη σάγην,
 μέμφει· κλύων νῦν τὰπ' ἐμῇ, σοφὸς γενῃ.
 ἄνῃρ ὀπλίτης δὲλός ἐσι τῶν ὅπλων,
 καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν ἔσι μὴ γαθοῖς 190
 αὐτὸς τέθνηκε, δειλία τῇ τῶν πέλας·

173. Plutarch. in Cat. min. p. 1439. ed. Steph.
 πρῶτα et ᾧ Ἡράκλεις. V. Pors. ad. Med. 675.

178. Sic malui interpungere, quam cum Musgra-
 vio et Porsono ad Phoen. 1038. γίγασι πλευροῖς
 iungere.

184. Vulgo Δίρφυν τ'. Brub. Δίρφυν τ'. Musgr.
 Δίρφυν, τ'.

- θραύσας τε λόγχην, ἧκ' ἔχει τῷ σώματι
 θάνατον ἀμύναι, μίαν ἔχων ἀλκὴν μόνον.
 ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὖσοχον,
 195 ἐν μὲν τὸ λῶσον, μυρίες οἷσ' ἀφείς
 ἄλλοις, τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν·
 ἕκασ δ' ἀφελώς, πολεμίους ἀμύνεται,
 τυφλοῖς ὁρῶντας ἐτάσας τοξεύμασιν,
 τὸ σῶμά τ' ἡ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,
 200 ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐσί· τέτο δ' ἐν μάχῃ
 σοφὸν μάλισα, ὁρῶντα πολεμίους κακῶς,
 σώζειν τὸ σῶμα, μὴ κ' τύχης ὥρμισμένους.
 λόγοι μὲν οἶδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
 γνώμην ἔχουσι τῶν καθεστώτων πέρι.
 205 παῖδας δὲ δὴ τί τέσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
 τί σ' οἶδ' ἔδρασαν; ἐν τί σ' ἡγῆμαι σοφόν,
 εἰ τῶν ἀρίστων τ' ἀκρον, αὐτὸς ὢν κακός,
 δέδοικας· ἀλλὰ τέθ' ὅμως ἡμῖν βαρύν,

193. Recepi emendationem Tyrwhitti. Legebatur ἀμύναι γ' ἂν ἔχων. Male Toup. ad Suid. II. p. 43.

202. Frustra haec tentantur. Numero mutato posuit ὥρμισμένους, quoniam ὁρῶντά τινα idem est, ac si ὁρῶντας dixisset. Hoc, inquit, in proelio prudentissimum est, dum hosti noceas, temet ipsum tutum praestare, non consistentem extra stationem a bona fortuna oblatam. Persimile illud est in Iph. Taur. 914. σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ κ' βάντας τύχης, καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν. Non est autem ἐκ τύχης ὥρμισμένους idem quod ἐξωρμισμένους τύχης, sed quoniam verbum ὁρμίζεσθαι etiam motus notionem continet, ἐκ τύχης dici potuit pro ἐξω τύχης, ut in Androm. 84. χρόνιος εἶς ἐκ δωμάτων.

206. Sic Reiskius et Dawesius. Legebatur τί σοι δ'.

εἰ δειλίας σῆς κατθανέμεθ' ἕνεκα,
 ὃ χρῆν σ' ὑφ' ὑμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν, 210
 εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
 εἰ δ' ἔν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆςδ' αὐτὸς θέλεις,
 ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός,
 βία δὲ δράσης μηδέν, ἢ πείσει βίαν,
 ὅταν θεὸς σοι πνεῦμα μεταβαλὼν τύχη. 215

φεῦ,

ὦ γαῖα Κάδμυε, καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίξομαι,
 λόγους ὄνειδισήρας ἐνδατέμενος,
 τοιαῦτ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε,
 ὅς εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολῶν, 220
 Θήβαις ἔθηκεν ὄμρ' ἐλεύθερον βλέπειν;
 εἴδ' Ἑλλάδ' ἦνεσ', εἴδ' ἀνέξομαί ποτε
 σιγῶν, κακίστην λαμβάνων εἰς παῖδ' ἐμόν,
 ἣν χρῆν νεοσσοῖς τοῖςδε πῦρ, λόγχας, ὅπλα
 φέρεσαν, ἐλθεῖν ποντίων καθαρμάτων 225
 χέρσῃ τ' ἀμοιβάς, ὣν ἐμόχθησεν χάριν.
 τὰδ' εἰ, τέκν', ὑμῖν ἔτε Θηβαίων πόλις,
 εἴθ' Ἑλλάς ἀρκεῖ· πρὸς δ' ἔμ', ἀσθενῆ φίλον,
 δεδόρκατ', εἴδέν ὄντα πλήν γλώσσης ψόφον.
 ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἶχομεν, 230
 γῆρα δὲ τρομερὰ γυῖα, κάμαυρόν σθένος.
 εἰ δ' ἦν νέος τε, καὶ τι σώματος κρατῶν,
 λαβὼν ἂν ἔγχος, τῆςδε τὰς ξανθοὺς πλόκους
 καθημάτωσ' ἂν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα
 φεύγειν ὄρων ἂν δειλία τέμνον δόρυ. 235

ΧΟΡΟΣ.

ἄρ' ἐκ ἀφορμᾶς τοῖς λόγοισιν οἱ γαθοὶ

214. Ex Reiskii et Tyrwhitti emendatione. Ald.
 βίαν δὲ δράσης μηδέν, ἢ πείσῃ λίαν.

220. Vide Pors. suppl. praef. ad Hec. p. XXIII.

θυητῶν ἔχουσι, καὶ βραδύς τις ἢ λέγειν;

ΛΥΚΟΣ.

- σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις·
 ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
 240 ἄγ', οἱ μὲν Ἑλικῶν, οἱ δὲ Παρνασσῷ πτύχας
 τέμνειν ἄνωχθ' ἐλθόντας ὑλεργὸς δρυὸς
 κορμῆς· ἐπειδὴν δ' εἰσκομισθῶσιν πόλει,
 βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα,
 ἐμπίμπρατ' αὐτῶν καὶ πυρᾷτε σώματα
 245 πάντων, ἵν' εἰδῶς, ἔνεκ' ἔχ' ὁ κατθανῶν
 κρατεῖ χθονὸς τῆςδ', ἀλλ' ἐγὼ τανῦν τάδε.
 ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
 γνώμαισιν ὄντες, ἔ μόνον σενάξετε
 τὰς Ἡρακλείδης παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμῃ
 250 τύχας, ὅταν πάσῃ τι μεμνήσεσθε δὲ
 δέλοι γεγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.

ΧΟΡΟΣ.

- ὦ γῆς λόχευμα, τὰς Ἄρης σπεῖρει ποτέ,
 λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν,
 ἔ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα,
 255 ἀρεῖτε, καὶ τῷδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κᾶρα
 καθαιματώσεθ', ὅστις ἔ Καδμεῖος ὦν,
 ἄρχει, κάκιστος τῶν νέων, ἔπηλυσ ὦν;
 ἀλλ' ἔκ' ἐμῇ σὺ δεσπόσεις χαίρων ποτέ,
 ἔδ' ἀπόνησα, πόλλ' ἐγὼ καμῶν χερσί,
 260 ἔξεις· ἀπέρῳν δ', ἐνθεν ἦλθες ἐνθάδε,
 ὕβρις· ἐμῇ γὰρ ζῶντος ἔ κτενεῖς ποτὲ
 τὰς Ἡρακλείδης παῖδας. ἔ τοσόνδε γῆς

248. Heathius et Musgravius σενάξετε. Vulgo
 σενάξετε.

ἔνερθ' ἐκεῖνος κρύπτεται, λιπὼν τέκνα.
 ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
 ὃ δ' ὠφελήσας ἀξίων ἔ τυγχάνει. 265
 καὶ πάλιν πρᾶσσω πόλλ' ἐγὼ φίλους ἐμὲς
 θανόντας εὖ δρῶν, ἔ φίλων μάλιστα δεῖ;
 ὦ δεξιὰ χεῖρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
 ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διολέσας.
 ἐπεὶ σ' ἔπαυσ' ἂν δέλον ἐννέποντά με, 270
 καὶ τάςδε Θήβας εὐκλεῶς ὠνήσαμεν,
 ἐν αἷς σὺ χαίρεις· ἔ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις;
 ξάσει νοσῆσα καὶ κακοῖς βελεύμασιν.
 ἔ γὰρ ποτ' ἂν σέ δεσπότην ἐκτίθασατο.

ΜΕΤΑΡΑ.

γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ ἔνεκα 275
 ὀργὰς δικαίας τὰς φίλους ἔχειν χρεῶν.
 ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπόταις θυμέμενοι,
 πάθῃτε μηδέν· τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρούων,
 γνώμης ἄγεσον, ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν.
 ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα, (πῶς γὰρ ἔ φιλῶ 280
 ἄτικτον, ἄμόχθησα;) καὶ τὸ κατθανεῖν
 δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
 ὅς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγῆμαι βροτόν·
 ἡμᾶς δ', ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θυήσκειν χρεῶν
 μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων 285
 διδόντας, οὐμοὶ τῷ θανεῖν μείζον κακόν.
 ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δαίμοσιν καλὰ·

269. Ald. πότμον. Ms. E. et Plutarchus, in quaestione an seni gerenda sit resp. c. 18. p. 793. C.

271. Legebatur ὠνήσαμεν, quod interpretabantur incoleremus, repugnante aoristo.

287. Reiskii coniecturam δαίμοσιν recepi. Vulgo δώμασιν.

- σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεῆς δορός·
 ὥστ' ἐκ ἀνεκτόν, δειλίας θανεῖν ὑπο·
 290 ἔμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεῆς πόσις,
 ὥς τέσδε παῖδας ἐκ ἅν ἐκσῶσαι θέλοι,
 δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
 κάμνῃσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὑπερ·
 ἔμοί τε μίμημ' ἀνδρός ἐκ ἀπώσεον.
 295 σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ἥ λογίζομαι·
 ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὑπο;
 καὶ τίς θανόντων ἤλθεν ἐξ Ἀιδῆ πάλιν;
 ἀλλ' ὥς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἅν;
 ἥκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεῶν,
 300 σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς.
 ῥᾶον γὰρ αἰδῆς, ὑποβαλὼν φίλ', ἅν τύχοις.
 ἦδη δ' ἐς ἤλθέ μ', εἰ παραιτησαίμεθα
 φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
 πενία ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν.
 305 ὥς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγεσιν φίλοι,
 ἐν τ' ἡμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
 τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὅς μένει σ' ὅμως·
 προκαλέμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν.
 τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας

293. Mss. Steph. αἰσχροῖσι. Ald. ἐχθροῖσι.

301. Vulgo ὑπολαβόν. Emendavit Brunckius ad Androm. 114. sed idem male v. 304. scribit περιλαβεῖν.

309. Vulgo, τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖ τύχας, πρόθυμός ἐστιν· ἡ προθυμία δ' ἄφρων. Mutavi δ' in γ'. Reliqua iam Musgravius correxerat. In Heraclid. 616. μόρσιμα δ' ἔστι φυγεῖν θέμις· ἡ σοφία τις ἀπώσεται, ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος αἰεὶ πόνον ἔξει.

πρόθυμός ἐστιν· ἡ προθυμία γ' ἄφρων. 310
ὃ χρηὴ γάρ, εἰδὲς μὴ χρεῶν θήσει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων
ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥαδίως ἐπαύσατ' ἄν.
νῦν δ' εἰδέν ἐσμεν· σὸν δέ, τέντεῦθεν σκοπεῖν,
ὅπως διώσει τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων. 315

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ,

ἔτοι τὸ δειλόν, εἰδὲ τῷ βίῃ πόθος
θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βέλομαι
σῶσαι τέκν'· ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρεῖν.
ἰδέ, πάρεςιν ἤδε φασγάνῳ δέσῃ
κεντεῖν, φονεύειν, ἵεναι πέτρας ἀπὸ. 320
μίαν δὲ νῦν δὸς χάριν, ἔναξ, ἱκνέμεθα·
κτεῖνόν με καὶ τήνδ' ἀθλίαν παῖδων πάρος,
ὥς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,
ψυχορῥαγέοντα, καὶ καλῶντα μητέρα,
πατρός τε πατέρα. τἄλλα δ', εἰ πρόθυμος εἶ, 325
πρᾶσσ'· εἰ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.

ΜΕΓΑΡΑ.

καὶ γὰρ σ' ἱκνέμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν,
ἡμῖν ἵν' ἀμφοῖν εἰς ὑπεργήσῃ διπλᾶ.
κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,
δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκκεκλήσμεθα, 330
ὥς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχῃς οἴκων πατρός.

311. Recepi emendationem Porsoni ad Phoen. 5.
χρεῶν pro θεῶν. Sic in versu illo apud Plutarchum
in cons. ad Apoll. p. 105. B. τὸ τοι χρεῶν ἐκ ἐστὶ μὴ
χρεῶν ποιεῖν

ΛΥΚΟΣ.

ἔσαι τὰδ' οἴγειν κλῆθρα προσπόλοις λέγω
 κοσμεῖσθ', ἔσω μολόντες· ἔφθονω πέπλων
 ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
 335 ἤξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.

ΜΕΓΑΡΑ.

ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδὶ
 πατρῷον εἰς μέλαθρον, ἔτῃς ἐσίας
 ἄλλοι κρατῆσι, τὸ δ' ὄνομ' ἔσθ' ἡμῶν ἔτι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην,
 340 μάτην δὲ παιδὸς τοι νεῶν ἐκλήζομεν·
 σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἦσσων, ἢ δόκεις εἶδαι, φίλος
 ἀρετῇ σε νικῶ, θνητὸς ὢν, θεὸν μέγαν.
 παῖδας γὰρ ἔπρῶδονα τῆς Ἡρακλέους.
 σὺ δ' εἰς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίσω μολεῖν,
 345 τ' ἀλλότριά λεκτρα, δόντος ἐδενός, λαβών·
 σώζειν δὲ τῆς σῆς ἐκ ἐπίστασαι φίλος.
 ἁμαθὴς τις εἶ θεός, ἢ δίκαιος ἐκ ἔφους.

340. Ald. παιδὸς τοι νεῶν ἐκλήζομεν. Tres Mus-
 gravii codd. τὸν νεῶν, supra scripto τοι. Inepte
 Reiskius παιδὸς σὲ γονεὺς ἐκλήζομεν. Scaliger κοι-
 νεῶν ἐκλήζομεν. Musgravius ποινεῶν. At aucto-
 ritate haec verba carent. Mihi quidem, proxime ad
 litterarum vestigia, sensus exigere videbatur, παι-
 δὸς γονεῖα νῶν: nobis, inquit, i. e. mihi et Alc-
 menae. Γονεῖα brevi ultima, ut alibi φονεῖα. Vide
 Porsonum ad Hec. 876.

347. Vide Pors. ad Orest. 393.

ΧΟΡΟΣ.

εὐροφή α.

Αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ
 μολπᾷ Φοῖβος ἰακχεῖ,
 τὰν καλλίφθογγον κιθάραν
 ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.
 ἐγὼ δὲ τὸν γᾶς ἐνέρων τ' ἐς ὄρφναν
 μολόντα, παῖδ' εἴτε Διὸς νιν εἶπω,
 εἴτ' Ἀμφιτρούωνος ἱνιν,
 ὑμνῆσαι, σεφάνωμα μό-
 χθων, δι' εὐλογίας θέλω.
 γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων
 τοῖς θανέουσιν ἄγαλμα.
 πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
 ἠήμωσε λέοντος,
 πρὸς δ' ἀμφεκαλύφθη
 ξανθοὶ κρατ' ἐπινωτίσας
 δεινῷ χάσματι θηρός.

350

355

360

ἀντιεὐροφή α.

τὰν τ' ὀρεινόμον ἀγροίων
 Κενταύρων ποτὲ γένναν

365

343. Athenaeus XIV. p. 619. C. λίνος δὲ καὶ αἴ-
 λινος, ὃ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ
 μολπᾷ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Et inde Eustathius
 p. 1164, 8. Mirati rei insolentiam; temere corri-
 gunt critici. Hoc dicit chorus: quemadmodum lu-
 gubre carmen Phoebus canit, felicem eventum omi-
 nans, sic ego quamvis ad inferos profectum Her-
 culem laudabo, non prorsus de reditu eius despe-
 rans. Exemplum talis αἴλινος praebet illud Aeschyli
 in Agamemnone, αἴλινον, αἴλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ
 νικάτω.

362. Vide Pors. ad Phoen. 663.

- ἔτρωσεν τόξοις φονίοις,
 ἐναίρων πτανοῖς βέλεσιν.
 ξύννοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας,
 μακραί τ' ἄρσραι πεδίων ἄκαρποι,
 370 καὶ Πηλιάδες θεράπναι,
 σύγχορτοι θ' Ὀμόλας ἔναυ-
 λοι, πεύκαισιν ὅθεν χέρας
 πληρῆντες, χθόνα Θεσσαλῶν
 ἱππείαις ἐδάμαζον.
 375 τὰν τε χρυσοκάρανον
 δόρκαν ποικιλόνωτον,
 συλήτειραν ἀγρωσῶν,
 κτείνας, θηροφόνον θεῶν
 Οἰνωῶτιν ἀγάλλει.

εὐροφή β'.

- 380 τεθρίππων τ' ἐπέβα,
 καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πόλεις
 Διομήδεος, αἷ φονίαισι φάτναις
 ἀχάλιν' ἐθόαζον
 385 κάθαιμα σῖτα γέννῃσι, χαρ-
 μοναῖσιν ἀνδροβροῶσι δυστράπεζοι.
 πέραν δ' ἀργυροῦρύταν Ἑβρον
 ἐξεπείρασ' ὄχθον,
 Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
 τὰν τε Μηλιάδ' ἀπτὰν

371. Legebatur τ' Ὀμόλας.

387. Legebatur ἐξεπείρασ' ὄχθον. Duplicem accusativum verbo iunxit.

389. Legebatur Πηλιάδ'. Vide Holstenium ad Steph. Byz. in v. Μῆλος.

Ἄναύρε παρὰ πηγάς·
 Κύκνον δὲ ξενόδοίκεται
 τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναΐ-
 ας οἰκῆτορ ἄμικτον.

390

ἀντιστροφὴ β'.
 ὕμνωδός τε κόρας
 ἤλυθεν ἐσπέριον ἐς αὐλάν,
 χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρου
 χειρὶ καρπὸν ἀμέρξων,
 δράκοντα πυρσόνωτον, ὅς σφ'
 ἄπλατον ἀμφέλικτος ἔλικ' ἐφρούρει,
 κτανὸν· ποντίας θ' ἄλός μυχῆς
 εἰσέβαινε, θνατοῖς
 γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς.
 ἔρανθ' θ' ὑπὸ μέσσαν
 ἐλαύνει χέρας ἔδραν,
 Ἄτλαντος δόμον ἐλθὼν·
 ἄσρωπός τε κατέσχευ οἴ-
 κης εὐανορίας θεῶν.

395

400

405

390. Ald. πύλας. Tres codd. Musgravii πῆλας.
 Unus recte πηγάς.

394. Vide Valck. ad Hipp. 742.

396. Wakefieldius χρύσειον πετάλων ἀπὸ μηλοφό-
 ρων. Non videtur displicuisse vulgata Valckenario.
 Errat van Staveren ad Hygin. p. 88.

398. Addidi σφ'. Mox ἀμφέλικτος pro vulgato
 ἀμφέλικτον Scaligero debetur.

402. Sic Heathius et Musgravius pro vulgato τα-
 λανίας.

406. Saepius Euripides ἄσρωπός habet. Ἀσρω-
 πός suspectum habeo. Non male Reiskius ἄσρωτὴς.
 Possis etiam ἄσρώης.

σροφή γ'.

- 410 τὸν ἱππευτὰν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν
Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
ἔβα δι' Εὐξείνου οἴδμα λίμνας,
τὴν δ' ἀφ' Ἑλλαντίας
ἄγορον ἀλίσας φίλων,
κόρας Ἀρείας πέπλων
415 χρυσεόσολον φάρος,
ζωσῆρος ὀλεθροῖς ἄγρας.
τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρε κόρης
λαφυρα, καὶ σῶζετ' ἐν Μυκῆναις.
τὰν τε μυριόκρανον
420 πολύφρονον κύνα Λέρνας,
ὔδραν ἐξεπύρωσεν,
βέλεσί τ' ἀμφέβαλλεν,
τὸν τρισώματον οἷσιν ἔ-
κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.

ἀντισροφή γ'.

- 425 δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῇ
διῆλθε· τὸν τε πολυδάκρυον
ἔπλευσ' ἐς Αἶδαν, πόνων τελευτάν,
ἣν ἐκπεραίνει τάλας
βίοτον, ἐδ' ἔβα πάλιν.
σέγαι δ' ἔρημοι φίλων.

412. Edd. vett. ἀγορόν. Barnesiana ἀγοράν.

416. Legebatur κόρας. Vt in trimetro, communem formam restituendam putavi.

421. Vulgo ἀμφέβαλε. Heathius et Musgravius ἀμφέβαλλε.

425. Legebatur πολυδάκρυτον.

427. Legebatur ἐκπεράνη. Emendavit Heathius.

τὸν δ' ἀνόσιμον τέκνων 430
 Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα
 βίε κέλευθον ἄθρον, ἄδικον· εἰς δὲ σὰς
 χέρας βλέπει σῶματ' εἰ παρόντος.
 εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἤβων,
 δόρου τ' ἔπαλλον ἐν αἰχμῇ, 435
 Καδμείων τε σύνηβοι,
 τέκεσιν ἂν παρέσαν
 αἰλκῇ· νῦν δ' ἀπολείπομαι
 τᾶς εὐδαίμονος ἤβας.

Ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τέσδε, φθιμένων 440
 ἔνδυν' ἔχοντας, τὲς τῇ μεγάλῃ
 δῆποτε παῖδας τὸ πρὶν Ἡρακλῆες,
 ἄλοχόν τε φίλην, ὑπὸ σειραίοις
 ποσὶν ἔλκεσαν τέκνα καὶ γεραιὸν
 πατέρ' Ἡρακλῆες. δύσηνος ἐγώ, 445
 δακρύων ὥς εἰ δύναμαι κατέχειν
 γραίας ὕσσω ἐτι πηγᾶς.

ΜΕΓΑΡΑ. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΜΕΓΑΡΑ.

Εἶεν, τίς ἱερεὺς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,
 ἢ τῆς ταλαίνης τῆςδ' ἐμῆς ψυχῆς φονεὺς;
 εἰοιμ' ἄγειν τὰ θύματ' εἰς Αἶδα τάδε. 450
 ὦ τέκν', ἀγόμεθα ζεῦχος εἰ καλὸν νεκρῶν,

433. Recepi Musgravii emendationem pro vulgato
 σῶμα τῇ παρόντος. Σὰς, Herculis.

439. Sic Barnesiana. Veteres τὰς εὐδαίμονας.

- ὄμῃ γέροντες, καὶ νέοι, καὶ μητέρες.
 ὦ μοῖρα δυστάλαιν' ἐμῇ τε καὶ τέκνων
 τῶνδ', ἔς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρομαι.
 455 ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίους δ' ἐθρεψάμην
 ὕβρισμα, καπνίσματα, καὶ διαφθοράν.
 φεῦ,
 ἥ πολὺ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες,
 ἣν πατρὸς ὑμῶν ἐκ λόγων πότ' ἤλπισα.
 460 σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ' ὁ κατθανὼν πατήρ,
 Εὐρυσθέως δ' ἐμελλες οἰκήσειν δόμους,
 τῆς καλλιάρπε κράτος ἔχων Πελασγίας.
 σολὴν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σὺν κάρᾳ,
 λέοντος, ἥπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο.
 465 σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἀναξ,
 ἔγκληρα πεδία τὰμὰ γῆς κεκτημένος,
 ὥς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά σε.
 εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον
 ξύλον καθίει δαίδαλον, ψευδῇ δόσιν.

457. Musgravius, ne quis vulgatam e v. 773. (Musgr.) defensum eat, illum quoque locum corruptum esse pronunciat. Hic quidem legendum censet, ἥ πολὺ με πράξεις ἐξέπαισαν ἐλπίδος. Quod non magis probandum videtur, quam quod quibusdam placuit, ἐξέπαισαν esse ab ἐκπαίζω, verbo, quod nusquam invenitur. Sensus est idem ac si dixisset, ἐλπίδες με ἔψευσαν δόξης, spes mea frustrata est opinionem meam.

467. Legebatur ἐξέπειθε. Id servans Heathius σε in με mutabat, Creontem intelligens. Scaliger ἐξέπειθον. Sic etiam Reiskius, vel ἐξέπεισα. Piersonus ὥς δόξ' ἐπειθε, probante Musgravio. Ego ἐξέπειθε scribendum iudicavi.

469. Vulgo Δαίδαλε ψευδῇ δόσιν. At nec tradidit quisquam, a Daedalo Herculi datam clavam esse,

σοὶ δ', ἣν ἔπερσε τοῖς ἐκηβόλοις ποτὲ 470
 τόξοισι, δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
 τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσιν
 πατὴρ ἐπύργε, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ.
 ἐγὼ δὲ νύμφας ἠεροθινιαζόμεν,
 κῆδη ξυνάψας ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονός, 475
 Σπάρτης τε, Θηβῶν θ', ὥς ἀνημμένοι κάλως
 προμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
 καὶ ταῦτα φρεσὶ μεταβαλῶσα δ' ἡ τύχη
 νύμφας μὲν ὑμῖν Κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,
 ἐμοὶ δὲ δάκρυα λυγρὰ δύστηνος φρενῶν. 480
 πατὴρ δὲ πατρός ἐσιγὰ γάμους ὁδε,
 "Αἰδὼν νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρόν.
 ὦμοι, τίν' ὑμῶν πρῶτον, ἢ τίν' ὕστατον
 πρὸς ξέρονά θῶμαι; τῷ προσαρμόσω σῶμα;

neque, si data fuisset, dici potuisset *ψευδὴς δόσις*.
 Itaque δαίδαλον scripsi, interpunctionemque mutavi.
 Nam etsi a quibusdam traditum est, rude lignum
 fuisse eam clavam, ut a Theocrito XXV. 207. sq.
 et a Pindaro, si is de Hercule loquitur, hyporch.
 fr. 3. p. 40. alios tamen arte elaboratam existimasse
 e Diodoro Sic. IV. 14. intelligitur, qui eam Vulcani
 donum fuisse refert. Huc pertinet etiam illud, quod
 ab Apollonio Rh. I. 1196. χαλκοβαρεὲς ῥόπαλον νο-
 catur, ubi scholiastes: χαλκοβαρεῖ δὲ, τῷ ἰσχυρῷ,
 ἢ τῷ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ. Πείσαν-
 δρος δὲ φησιν, ὀλόχαλκον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρα-
 κλέους.

472. Canteri monitu ὑμᾶς addidit Barnesius.

476. Vulgo κάλως. Heathins κάλως. In Medea
 775. ἐκ τῆδ' ἀναψόμεσθα προμνήτην κάλων. Vide
 ibi schol.

482. Πικρόν ex Reiskii coniectura dedi. Vulgo
 πατρός. Similis corruptela v. 547.

485 τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὥς ξυθόπτερος
 μέλισσα συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους,
 εἰς ἓν δ' ἐνεγκῆς, ἄθροον ἀποδοίην δάκρυ.
 ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακέσεται
 θνητῶν παρ' Αἰδῆ, σοὶ τὰδ', Ἡράκλεις, λέγω.
 490 θνήσκει πατὴρ σός καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ,
 ἢ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληζόμεν βροτοῖς.
 ἄρηξον, ἔλθε, καὶ σκιά φάνηθί μοι.
 ἄλλος γὰρ ἔλθων ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ.
 084 κακοὶ γὰρ εἰς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνεσι σά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

495 σὺ μὲν τὰ νέεσθαι εὐτροπῇ ποιεῖ, γύναι.
 ἐγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς ἔρανον δικάων,
 αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν
 μέλλεις, ἀμύνειν, ὥς τάχ' ἔδεν ἀρκέσεις.
 καίτοι κέκλησαι πολλάκις μάτην πονῶ.
 500 θανεῖν γάρ, ὥς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
 ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τῷ βίῃ
 τῆτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσετε,
 ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπόμενοι.
 ὥς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος ἐκ ἐπίσταται
 505 σῶζειν, τὸ δ' αὐτὲ σπευδάσας, διέπτατο.
 ὁρᾷτέ μ', ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
 ὀνομαστὰ πράσσω, καὶ μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη,
 ὥσπερ πτερόν πρὸς αἰθέρ', ἡμέρα μιᾷ.
 ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας, ἢ τε δόξ' ἐκ οἷδ' ὅτι
 510 βέβαιός ἐστι. χαίρει· ἄνδρα γὰρ φίλον
 πανύστατον νῦν, ἥλικες, δεδόρκατε.

493. Legebatur ἱκανόν. Sensus est: satis erit, etiam si nihil aliud, quam veneris.

ΜΕΓΑΡΑ. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.
ΗΡΑΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΓΑΡΑ.

"Εα,
ὦ βρέσβυ, λεύσσω τὰμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κα'μ' ἔχει.

ΜΕΓΑΡΑ.

ὅδ' ἔσιν, ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκόμεν, 515
εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν.
τί φημι; ποῖ' ὄνειρα κηραίνεσθ' ὀρώ;
ἐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σὲ παιδὸς, γέρον.
δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῶων πέπλων,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῇτ', ἐπεὶ Διὸς 520
σωτήρος ὑμῖν εἰδέν' ἔσθ' ὅδ' ὕψερος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ χαῖρε, μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἐξίας ἐμῆς,
ὥς ἄσμενός σ' ἐξεῖδον ἐς φάος μολῶν·
ἔα, τί χοῆμα; τέκν' ὀρώ πρὸ δωμάτων 525
ζολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεσεμμένα,
ὄχλω τ' ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
πατέρα τε δακρύνοντα συμφορᾶς τινός.
φέρ, ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σαθείς.
γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;

ΜΕΓΑΡΑ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολῶν πατρί, 530
ἦκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί φής; τίν' εἰς ταραγμὸν ἤκομεν, πάτερ;

ΜΕΓΑΡΑ.

διολλύμεσθα· σὺ δὲ, γέρον, ξύγγνωθί μοι,
εἰπρόσθεν ἤρπασ', ἃ σὲ λέγειν πρὸς τόνδ' ἔχοῃν.
535 τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἄρσένων·
καὶ τ' ἄμ' ἔθνησκε τέκν', ἀπωλλύμην δ' ἐγώ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἄπολλον, οἷοις φροιμίοις ἄρχει λόγῃ.

ΜΕΓΑΡΑ.

τεθναῖσ' ἀδελφοὶ καὶ πατήρ ἑμὸς γέρον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πῶς φής; τί δράσας; ἢ δορὸς ποίῃ τυχών;

ΜΕΓΑΡΑ.

540 Λύκος σφ' ὃ κλεινός, γῆς ἄναξ, διώλεσεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅπλοις ἀπαντῶν, ἢ νοσησάσης χθονός;

ΜΕΓΑΡΑ.

ῥάσει τὸ Κάδμει γ' ἐπτάπυλον ἔχει κράτος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δῆτα πρὸς σὲ καὶ γέροντ' ἦλθεν φόβος;

ΜΕΓΑΡΑ.

κτείνειν ἔμελλε πατέρα, καμέ, καὶ τέκνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

545 τί φής; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;

ΜΕΓΑΡΑ.

μήποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νεοτέροις πρέπων;

ΜΕΓΑΡΑ.

θανάτε τάδ' ἤδη περιβολαῖ' ἀνήμμεθα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ πρὸς βίαν ἐθνήσκειτ'; ὦ τλήμων ἐγώ.

ΜΕΓΑΡΑ.

φίλων ἔρημοι· σὲ δὲ θανόντ' ἠκέομεν.

550

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἤδ' ἐσῆλθ' ἀθυμία;

ΜΕΓΑΡΑ.

Εὐρουσθέως κήρυκες ἠγγελλον τάδε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον, ἐσίαν τ' ἐμήν;

ΜΕΓΑΡΑ.

βία· πατήρ μὲν ἐκπεσὼν σρωτὲ λέχες.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;

555

ΜΕΓΑΡΑ.

Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆςδε τῆς θεῆ πρόσω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;

ΜΕΓΑΡΑ.

φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τινές;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;

ΜΕΓΑΡΑ.

560 ἄφιλον, ἢν' αὐθὶς σοι λέγω, τὸ δυστυχές.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

565 ἔρίψεθ' "Αἶδε τὰςδε περιβολὰς κόμης;
 καὶ φῶς ἀναβλέψετε, τῷ κάτω σκότῃ
 φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορκότες;
 ἐγὼ δέ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερὸς,
 570 πρῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
 καινῶν τυράννων· κράτα δ' ἀνόσιον τεμῶν,
 ῥίψω κυνῶν ἔλκημα· Καδμείων δ' ὅσους
 κακὸς ἐφεῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμῶ,
 τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι·
 575 τὸς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασιν,
 νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνε,
 Δίρκης τε νῆμα λευκὸν αἵμαχθήσεται.
 τῷ γὰρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον, ἢ δάμαρτι, χρῆ,
 καὶ παισὶ, καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
 580 μάτην γὰρ αὐτὸς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα·
 καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἵπερ οἷδ' ὑπὲρ πατρός;
 θνήσκειν ἀμύνοντ', ἢ τί φήσομεν καλόν,
 ὕδρα μὲν ἐλθεῖν εἰς μάχην, λέοντί τε,
 Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
 585 ἐκ ἐκπονήσω θάνατον; ἐκ ἧς Ἡρακλῆς
 ὁ καλλινίκος, ὡς πάροιθε, λέξομαι;

ΧΟΡΟΣ.

δίκαια, τὲς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα,
πατέρα τε πρέσβυν, τήν τε κοινωνὸν γάμων.)

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

πρὸς σὺ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον, 585
τὰ τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ πείγε λίσαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ' ἔστι τῶνδε θᾶσσον, ἢ χρεῶν, πάτερ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

πολλὰς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
δοκῶντας εἶναι, συμμάχους ἀναξ ἔχει, 590
οἳ σάσιν ἔθηκαν, καὶ διώλεσαν πόλιν
ἐφ' ἀρπαγαῖσι τῶν πέλας· τὰ δ' ἐν δόμοις
δαπάναισι φρεῖδα, διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.
ὥφθης ἐπελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὥφθης, ὄρα,
ἐχθρὰς ἀθροίσας, μὴ παρὰ γνώμην πέσης.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μέλει μὲν ἔδέν, εἴ με πᾶς εἶδεν πόλις· 595
ὄρνιν δ' ἰδὼν τιν' ἐκ ἐν αἰσίοις ἔδραις,
ἔγνων πόνον τιν' εἰς δόμους πεπτωκότα·
ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰςῆλθον χθόνα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

καλῶς προσελθὼν νῦν, πρόσκειπέ θ' ἐσίαν, 600
καὶ δὸς πατρώας δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν.
ἥξει γὰρ αὐτός, σὴν δάμαρτα καὶ τέκνα
ἔλξων, φονεύσων, καὶ ἐπισφάξων, ἀναξ.

582. Chori notam Tyrwhittus apposuit.

μένοντι δ' αὐτῆ πάντα σοι γενήσεται,
τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· πόλιν τε σὴν
μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

605 δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἶπας· εἴμ' εἴσω δόμων·
χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν
"Αἰδε Κόρης ἔνερθεν, ἐκ ἀτιμάσῳ
θεὸς προσειπεῖν πρῶτα τὰς κατὰ σέγας.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς "Αἰδε, τέκνον;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

610 καὶ θῆρ' αὖ γ' εἰς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

μάχη κρατήσας, ἢ θεῶς δωρήμασιν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μάχη· τὰ μυσῶν δ' ὄργι' εὐτύχησ' ἰδὼν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἦ καὶ κατ' οἴκας ἐσὶν Εὐρυσθέως ὁ θῆρ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Χθονίας νιν ἄλσος, Ἑρμιῶν τ' ἔχει πόλις.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

615 εἶδ' οἶδεν Εὐρυσθέως σε γῆς ἤκοντ' ἄνω;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐκ οἶδεν· ἐλθὼν τάνθ' αὖ εἰδείην πάρος.

610. Piersonus τρίκρανον. Vulgo τρικάρηνον.

616. Male interpretes: veni, ut scirem prius, quos.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

χρόνον δὲ πῶς τοσῶτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θησέα κομίζων ἐχρόνισ' ἐξ "Αἰδς, πάτερ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

καὶ πῶς εἶν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

βέβηκ' Ἀθήνας, νέρθεν ἄσμενος φρυγῶν. 620

ἀλλ' εἶ, ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', εἰς δόμους πατρί.

καλλίονες τὰρ εἰσοδοὶ τῶν ἐξόδων

πάρεισιν ὑμῖν· ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε,

καὶ νόματ' ὅσων μηκέτ' ἐξανίετε.

σύ τ' ὦ γύναι μοι ξύλλογον ψυχῆς λάβε, 625

modo se hic res haberent. Hoc dicit: reversus, rei domesticae statum prius cognoverim. Vt εἶδω est cognoscam, sic εἶδειν est cognoverim. Fefellit haec optativi significatio etiam alibi viros doctos, ut in Sophoclis Oed. Col. 1172. καὶ τίς ποτ' εἶν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμι τι; et quis est ille, quem quidem ego reprehenderim? Vbi Brunckius quum a vero sensu loci aberrasset, non potuit non addere ἄν. At in Platonis Euthydemo p. 292. E. καὶ, ὅπερ ἔλεγον, τῷ ἴσθ' ἡμῶν ἐνδεῖ ἢ ἐτι πλέονος πρὸς τὸ εἶδέναι, τίς ποτ' εἶν ἢ ἐπισημὴ ἐκείνη, ἢ ἡμᾶς εὐδαίμονας ποιήσῃ, quem locum citavit Matthiae in Gr. gramm. p. 753. scribendum est ποιήσῃ, quod etiam Heindorfius vidit, qui quidem fallitur, quum etiam optativum intellecto ἄν defendi posse putat. Particula enim ista non diserte addita sensus esset: quae sit illa scientia, quae nos beatos reddiderit.

618. Ἐξ "Αἰδς Canteri emendatio est pro ἐν "Αἰδς.

624. Vide Pors. ad Phoen. 381. et 462.

Eurip. Vol. I.

C

τρόμῳ τε παῦσαι, καὶ μέθεσθ' ἐμῶν πέπλων.
 ὃ γὰρ πτερωτός, ἔδὲ φευξείῳ φίλος.

οἷδ' ἐκ ἀφιάσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων
 630 τοσούδε μάλλον· ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυρῶ;
 ὅξω λαβὼν γε τέσθ' ἐφορκίδας χεροῖν,
 ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω. καὶ γὰρ ἐκ ἀναίνομαι
 θεράπευμα τέκνων. πάντα τὰνθρώπων ἴσα.
 φιλεῖσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν,
 635 οἳ τ' ἔδὲν ὄντες· χρήμασιν δὲ διάφοροι·
 ἔχουσιν, οἳ δ' ὄ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.

ΧΟΡΟΣ.

εὐροφή α.

Ἄ νεότας μοι φίλον· ἄ-
 χθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ
 βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων
 640 ἐπὶ κρατὶ κείται,
 βλεφάρων σκοτεινὸν
 φάος ἐπικαλύψαν.
 μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος

627. Φευξείῳ iam ante Piersonum Aem. Portus pro vulgato φευξίῳ.

637. Vulgatam, ἄ νεότας μοι φίλον ἄχθος· τὸ δὲ γῆρας etc. emendavit Musgravius. Αἰεὶ servandum duxi, ut in carmine chorico. Itaque hanc formam etiam v. 653. reposui, ubi αἰεὶ legebatur.

642. Ald. et Mss. φάρος. Stiblini emendationem φάος recepit Canterus et inde alii, iniuria improbatam a Musgravio. Ad ἐπικαλύψαν intellige τῷ κρατὶ. Βλεφάρων σκοτεινὸν φάος dicit vultum tristem et morosum.

τυραννίδος ὄλβος εἴη,
 μὴ χρυσὸν δώματα πλήρη
 645
 τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν,
 ἃ καλλίσα μὲν ἐν ὄλβῳ,
 καλλίσα δ' ἐν πενίᾳ.
 τὸ δὲ λυγρὸν φόνιον τε γῆ-
 ρας μισῶ· κατὰ κυμάτων δ'
 650
 ἔρροι· μηδὲ ποτ' ὠφελεν
 θνατῶν δώματα καὶ πόλεις
 ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' αἰ-
 εῖ πτεροῖσι φορεῖσθω.

ἀντιστροφή α'.
 εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις
 655
 καὶ σοφία κατ' ἀνδρας,
 δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον
 φανερόν χαρακτῆρ'
 ἀρετᾶς, ὅσοισιν
 660
 μέτα, καὶ θανόντες
 εἰς αὐγὰς πάλιν αἴλιε
 δισσῆς ἂν ἔβαν διαύλεις.
 ἃ δυσγένεια δ' ἀπλῆν ἂν
 εἶχε ζωᾶς βιοτάν,
 665
 καὶ τῷδε τύς τε κακὸς ἂν

645. Vide Pors. ad Med. 542.

658. Legebatur ἀρετῆς.

660. Legebatur θνατοὶ ἐς τὰς αὐγὰς. Heathio debetur θανόντες. Perfecit emendationem Musgravius.

664. Temere βιοτάν sollicitant. Vide Pors. ad Hec. 302.

665. Vulgo τῷδε. Porsonus ad Med. 157. corrigit τῷδ' ἦν. Sic ἂν non ad ἦν, sed ad γινῶναι pertineret. Si opus est correctione, mireris, cur poeta

670 γινῶναι καὶ τὰς ἀγαθὰς,
ἴσον ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄ-
σρων ναύταις ὀριθμὸς πέλει.
νῦν δ' εἰδὲς ὅρος ἐκ θεῶν
χρηστοῖς, εἰδὲ κακοῖς σαφές,
ἀλλ' εἰλισσόμενός τις αἰ-
ὼν πλεῖτον μόνον αὖξει.

675 εὐροφή β'.
εἰ παύσομαι τὰς Χάριτας
Μέσαις συγκαταμιγνύς
ἡδίσαν συζυγίαν.
μὴ ζώην μετ' ἀμεσσίας,
αἰεὶ δ' ἐν σεφάνοισιν εἶην.
ἔτι τοι γέρον ἀοιδὸς
κελαδεῖ Μναμοσύναν
680 ἔτι τὰν Ἡρακλῆες
καλλίνικον ἀείσω.
παρὰ τε Βρόμιον οἶνοδόταν,

sic, ut Porsono placet, maluerit, quam καὶ τῷδ' ἂν
τὰς τε καὶ τὴν γινῶναι.

675. Tzetzes ad Hesiodi Theog. 64. καὶ Εὐριπί-
δης· καὶ μὴ πανσάλμην τὰς Χάριτας ταῖς Μέσαις
συγκαταμιγνύων. Sic Ms. sed ed. Trineav. fol. CXX.
(quod per errorem numero CXVIII. notatum est)
b. συγκαταμιγνύσκων. Heinsiana συγκαταμιγνύειν.
Stobaeus tit. LXXXI. ut in codd. Euripidis, nisi
quod ταῖς Μέσαις habet. Plutarchus in Virtutibus
mulierum p. 243. A. εἰδὲ αἰσχύνεται ταῖς Μέσαις τὰς
Χάριτας συγκαταμιγνύς καλλίστην συζυγίαν, ὡς Εὐ-
ριπίδης φησὶν.

676. Sic Stobaeus l. c. nisi quod Trineav. ἀμεσσίας.
Ald. et duo codd. Musgravii ἢ ζώην μετ' εὐμεσσίας.
Mss. Steph. εἰ ζώην μετ' εὐμεσσίας.

παρά τε χέλυος ἑπτατόνῃ
 μολπὰν καὶ Λίβυν αὐλὸν
 ἔπω καταπαύσομεν
 Μέσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.

685

ἀντιτροφή β'.

παιῶνα μὲν Δηλιάδες
 ὕμνεσ' ἀμφίπολοι τὸν
 Λατῆς εὐπαιδα γόνον
 εἰλίσσασθαι καλλίχορον.
 παιῶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροισι,
 κυκνὸς ὥς γέρον αἰοιδός,
 πολιῶν ἐκ γενύων
 κελαδήσω· τὸ γὰρ εὖ
 τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει
 Διὸς ὁ παῖς· τὰς δ' εὐγενίας
 πλεόν ὑπερβάλλων
 μοχθήσας τὸν ἄκυμον

690

695

688. Legebatur ἀμφὶ πύλας. Musgravius ἀμφὶ πυρᾶς, de aris, affertque Callim. h. Del. 321. Apoll. Rh. I. 538. Sed quum de una Apollinis ara sermo sit, certe singularis praeferri debebat. Facilior tamen visa est Reiskii correctio ἀμφίπολοι, quam firmat antiquissimus auctor de his sacris, Homerus in hymno Apollinis 157. κῆραι Δηλιάδες, ἑκατηβέλῃται θεράπναι. Ad reliqua apte comparat Musgravius Iph. Aul. 1489. ἐλίσσετ' ἀμφὶ ναόν, ἀμφὶ βωμόν "Αρτεμιν.

696. Legebatur τὰς δ' εὐγενίας.

697. Recte, puto, Tyrwhittus iudicat excidisse ἀρεταῖς.

698. Reiskius πανἄκυμον, male, ob sensum. Articulus sic intelligendus est, ut significet hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis. Vide quae dixi ad Hecub. 781.

700

θῆκεν βίοτον βροτοῖς,
 πέρσας δείματα θηρῶν.

ΛΥΚΟΣ. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΛΥΚΟΣ.

Εἰς καιρὸν εἶκων, Ἀμφιτρυῶν, ἔξω περᾶς
 χρόνος γὰρ ἤδη θάρος, ἔξ ὅτε πέπλοις
 κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.
 ἀλλ' εἴα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλῆες
 705 ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
 ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγόντα,
 ὕβριν θ' ὕβρίζεις ἐπὶ θανέσι τοῖς ἐμοῖς,
 ὃ χρὴν σε μετρίως, κεῖ κρατεῖς, σπεδὴν ἔχειν.
 710 ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστίθης ἡμῖν θανεῖν,
 ξέργειν ἀνάγκη· δραξέον δ' ὅ σοι δοκεῖ.

ΛΥΚΟΣ.

πῶς δῆτα Μεγάρα; πῶς τέκν' Ἀλκμήνης γόνυ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

δοκῶ μὲν αὐτήν, ὥς θύραθεν εἰκάσαι

ΛΥΚΟΣ.

τί χρῆμα; δόξης τῆςδ' ἔχεις τεκμήριον;

701. Heathio auctore περᾶς dedi pro περᾶ.

710. Legebatur προστιθεῖς. Vide Pors. ad Orest.
 141.

714. Posui signum interrogationis post τί χρῆμα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἰκέτιν πρὸς ἄγνοϊς ἐξίας θάσσειν βάρθοις, 715

ΛΥΚΟΣ.

ἄνόνητά γ' ἱκετεύουσιν ἐκσῶσαι βίον.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖν μάτην πόσιν.

ΛΥΚΟΣ.

οὐδ' εἰ πάρεσιν, εἰδὲ μὴ μόλη ποτέ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἔκ, εἴ γε μὴ τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν.

ΛΥΚΟΣ.

χώρει πρὸς αὐτήν, καὶ κόμιζ' ἐκ δωμαίων. 720

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

μέτοχος ἂν εἴην τῷ φόνι, δράσας τόδε.

ΛΥΚΟΣ.

ἡμεῖς, ἐπειδὴ σοι τόδ' ἔς' ἐνθύμιον,
οἱ δειμάτων ἔξωθεν, ἐκπορεύομεν
ξὺν μητρὶ παῖδας. δεῦρ' ἐπεσθε, πρόσπολοι,
ὥς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων. 725

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σὺ δ' εἴν' ἴθ'. ἔρχει δ' οἱ χρεῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως

717. Legebatur ἀνακαλεῖ.

718. Quod in vett. quibusdam edit. est, εἰ γὰρ μὴ, reote emendavit Aem. Portus εἰδὲ μὴ. Et sic iam Aldina.

ἄλλω μελήσει· προσδόκα δέ, θρῶν κακῶς,
κακόν τι πράξειν. ὦ γέροντες, εἰς καλὸν
σειῇ· βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται
730 ξιφηφόροισι, τὰς πέλας δοκῶν κτενεῖν,
ὁ παγκάκιστος· εἴμυ δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
πίπτοντ'· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ
ἐχθρὸς, τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην.

ΧΟΡΟΣ. ΛΥΚΟΣ.

ΧΟΡΟΥ ὁ α' καὶ β'.

εὐροφῇ α'.

735 Μεταβολὰ κακῶν· μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ
πάλιν ὑποσρέφει βίοτον εἰς Ἄιδαν.

ΧΟΡΟΥ ὁ γ' καὶ δ'.

ἰὼ ἰὼ

δίκαια καὶ θεῶν παλὶρῶς πότμος.

ΧΟΡΟΥ ὁ ε'.

σύσημα α'.

ἦλθες, χρόνῳ μὲν, ἔ δίκην δώσεις θανόν,
ὑβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν.

729. Scribendum videtur βρόχοις δ' ἐν ἀρκύων γε-
νήσεται. Reiskio et Piersono placuit βρόχοισι δ'
ἀρκύων δεθήσεται vel δεδήσεται.

734. De hac scena vide praefationem.

736. Ἰὼ semel tantum legebatur. In cod. E. hic
versus cum sequente post versum 740. collocati,
perperam, ut antistropharum ratio docet.

738. Hic et sequens versus Amphitruoni in edd.
tribuebantur.

ΧΟΡΟΤ ὁ ε' καὶ ζ'.

στροφὴ β'.

χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς. 740
 πάλιν ἔμολεν, ἃ πάρος ἔποτε διὰ φρενὸς ἐπ-
 ἤλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ.

ΧΟΡΟΤ ὁ η'.

ἀντισύστημα α'.

ἀλλ', ὦ γεραῖέ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσσω
 σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις, ὥς ἐγὼ θέλω.

ΛΥΚΟΣ ἐν δόν.

ἰὼ μοί μοι.

745

ΧΟΡΟΤ ὁ θ' καὶ ι'.

ἀντιστροφή α'.

τόδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ κλύειν
 φίλιον ἐν δόμοις· θάνατος εἰ πρόσσω.

ΧΟΡΟΤ ὁ ια' καὶ ιβ'.

βοᾷ, βοᾷ

ξεναίων φροῖμιον ἄναξ φόνε.

ΛΥΚΟΣ ἐν δόν.

σύστημα β'.

ὦ πᾶσα Κάδμε γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλω. 750

ΧΟΡΟΤ ὁ ε'.

καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντάποινα δ' ἐκτίνων
 τόλμα, διδές γε τῶν δεδραμένων δίκην.

741. Legebatur ἤλπισε. Metri caussa dedi ἐπήλ-
 πισεν. Vulgatam qui servare vult, legere debebit
 φρενῶν.

749. Legebatur φροῖμιόν γ'.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιγ' καὶ ιδ'.

ἀντιεσοφὴ β'.

755 τίς ὁ θεὸς ἀνομία χραίνων, θνητὸς ὢν,
ἄφρονα λόγον ἑραινίων μακάρων κατέβαλ',
ὥς ἄρ' εἰ σθένεσσιν θεοί;

ΧΟΡΟΥ ὁ ιε'.

ἀντισύσημα β'.

γέροντες, ἑκέτ' ἔσι δυσσεβῆς ἀνὴρ.

ΧΟΡΟΥ ὁ η'.

σιγαῖ μέλαθρα· πρὸς χορὸς τραπώμεθα·
φίλοι γὰρ εὐτυχῆσιν, ἔς ἐγὰ θέλω.

ΧΟΡΟΣ.

εσοφὴ α'.

760 Χοροί, χοροὶ καὶ θαλία μέλασι Θή-
βας ἱερὸν κατ' ἄστυ.

μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,

μεταλλαγαὶ συντυχίας

ἔτεκον αἰοιδάς.

765 βέβακ' ἀναξ' ὁ κλεινός·

ὁ δὲ παλαιότερος

κρατεῖ, λιμένα λιπὼν γε τὸν Ἀχερόντιον.

δοκημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.

764. Legebatur βέβακεν. Piersonus pro κλεινός scribendum censebat καινός, eleganter: sed non necesse est: vide v. 734.

767. Addidi δ'.

ἀντιστροφὴ α΄.

Θεοί, θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλῃσι καὶ
τῶν ὀσίων ἐπάειν.

ὁ χρυσός, ἃ τ' εὐτυχία
φρονεῖν βροτὲς ἐξάγεται,
δύνασιν ἐφέλκων.

χρόνε γὰρ ἔτις ἔτλα
τὸ πάλιν εἰσορᾶν,

νόμον παρέμενος, ἀνομία χάριν διδές,
ἔθραυσε δ' ὄλβε κελαινὸν ἄρμα.

770

775

στροφὴ β΄.

Ἰσμήν', ὦ, σεφανοφορίαν,
ξεσαί θ' ἐπτάπυλοι πόλεως
ἀναχορεύσαι ἄγνυαί,

Δίρκα θ' ἃ καλλιρέεθρος,

σύν τ' Ἀσωπιάδες κόραι
πατρὸς ὕδωρ βᾶτε λιπᾶ-
σαι . . συναοιδοί,

νύμφαι, τὸν Ἡρακλῆες
καλλίνικον ἀγῶν'· ὦ

780

785

772. Delevi ἀδικον, quod post δύνασιν legebatur.

773. Sensus est: non audet temporum vicissitudines respicere vir iniustus. Ferri posset etiam εἰσορῶν, quod in cod. G. supra scriptum.

776. Pro ἔθραυσεν scripsi ἔθραυσε δ'. Κελαινὸν non ausim tentare, quum hoc epitheton ad scelera spectare possit. Vide Aeschyl. Suppl. 539.

777. Tyrwhittus, Ἰσμήν' ὦ, σεφανηφόρει. Nihil mutandum putavi, praeter vulgatum Ἰσμηνοῖ.

778. Mss. Steph. ἐπταπύλας.

781. Legebatur Ἀσωπίδες.

783. Videtur μοι vel νῦν excidisse.

Πυθίῃ δένδρῳ τι πέτρα,
 Μεσῶν θ' Ἑλικωνιάδων δῶματα,
 ἥξειτ' εὐγαθείῃ κελεύθῳ
 ἑμὴν πόλιν, ἑμὰ τείχη,
 790 σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη,
 χαλκασπίδων λόχος, ὃς γὰρ
 τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
 Θήβαις ἱερὸν φῶς.

ἀντιστροφὴ β'.
 ὦ λέκτρον δύο συγγενεῖς
 795 εὐναί, θνατογενεῖς τε καὶ
 Διός, ὃς ἦλθεν εἰς εὐνάς
 νύμφας τὰς Περσεΐδος· καὶ
 πιζάν μοι τὸ παλαιὸν ἥ-
 δη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν ἐκ
 800 ἐπ' ἐλπίδι φάνθη.
 λαμπρὰν δ' ἔδειξ' ὁ χρόνος
 τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν,
 ὃς γὰρ ἐξέβα θαλάμων,
 Πλάτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον.
 805 κρείσσων μοι τύραννος ἔφυς,
 ἢ δυσγένει' ἀνάκτων·
 ᾧ νῦν ἐσορᾷ φαίνει
 ξιφηφόρων εἰς ἀγώνων
 ἀμίλλαν, εἰ τὸ δίκαιον
 810 θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει.

787. Ἑλικωνιάδων Barnesius pro Ἑλικωνίδων.

789. Cum Heathio τε post ἑμὰ deleui.

790. Legebatur ἔφανε.

797. Legebatur Περσηΐδος.

806. Canteri emendatio est pro ἡδὺς γένει.

807. A est pro δι' α'.

ΧΟΡΟΤ ὁ α΄.

προφῶς.

Ἔα, ἔα,
 ἄρ' εἰς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἤκομεν φόβε,
 γέροντες, οἷον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὄρω;

ΧΟΡΟΤ ὁ β΄.

εὐροφή.

φυγῇ, φυγῇ
 νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐμποδὼν ἔλα.

815

ΧΟΡΟΤ ὁ γ΄.

ἐντισροφή.

ὦ ἄναξ Παιῶν,
 ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων.

ΙΡΙΣ. ΛΥΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΙΡΙΣ.

Θαρσεῖτε, Νυκτὸς τήνδ' ὄρωντες ἔκγονον
 Λύσσαν, γέροντες, καμέ, τὴν θεῶν λάτριν,
 Ἴριν· πόλει γὰρ εἰδὲν ἤκομεν βλάβος, 820
 ἐνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν,
 ὃν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
 προῖν μὲν γὰρ ἄθλεις ἐκτελευτῆσαι πικρὸς,
 τὸ χρῆν νιν ἐξέσωξεν, εἰδ' εἶα πατήρ
 Ζεὺς νιν κακῶς δρᾶν εἴ' ἐμ', εἴθ' ἦσαν ποτέ. 825

811. Haec tribus chori senibus tribuenda iudicavi.

821. Scaligeri emendatio est δώματα pro σώματα.

- ἔπει δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως;
 "Ἦρα προσάψαι κοινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει;
 παῖδας κατακτείναντι· συνθέλω δ' ἐγώ.
 ἀλλ' εἴ, ἄτεγκτον ξυλλαβῆσα καρδίαν,
 730 Νυκτὸς κελαινῆς ἀννυμέναιε παρθένε,
 μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνες
 φρενῶν ταραγμὸς καὶ ποδῶν σκιρτήματα
 ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων,
 ὥς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερῆσιον πόρον
 835 τὸν καλλίπαιδα σέφανον αὐθέντη φόνω,
 γνοῖ μὲν τὸν Ἦρας οἷός ἐς' αὐτῷ χόλος;
 μάθῃ τε τὸν ἐμὸν, ἥ θεοὶ μὲν ἔδαμῃ,
 τὰ θνητὰ δ' ἔσαι μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.

ΛΥΣΣΑ.

- ἔξ εὐγενῆς μὲν πατρός, ἐκ τε μητέρος
 840 πέφυκα Νυκτὸς, Οὐρανῷ τ' ἀφ' αἵματος;
 τιμὰς δ' ἔχω τάςδ' ἐκ ἀγασθῆναι φίλοις,
 εἰδ' ἡδομαι φοιτῶς ἐπ' ἀνθρώπων φίλους.
 παραινέσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν,
 "Ἦρα θέλω, σοὶ τ', ἣν πίθησθ' ἐμοῖς λόγοις;
 845 ἄνῃρ ὅδ' ἐκ ἄσημος ἔτ' ἐπὶ χθονί,
 ἔτ' ἐν θεοῖσιν, ἔ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους;
 ἄβατον δὲ χώραν καὶ θάλασσαν ἀγρίαν
 848 ἐξημερώσας, θεῶν ἀνέστησεν μόνος

827. Sic Wakefieldius pro καινόν. Vide Sophocl. Antig. 201.

836. Vide Pors. ad Hecub. 1038.

841. Ald. et prima Hervag. τιμὰς τ'. Reliquae τιμὰς δ'. Sensus est: hoc munus, de quo Iris dixit, habeo, non invidendum amicis.

845. Legebatur ἄνῃρ.

τιμᾶς, πιτνέσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὑπό·
ὥστ' εἰ παραινῶ μεγάλα βέλεσθαι κακά. 850

I P I Σ.

μὴ σὺ νῆθεται τὰ θ' Ἥρας καὶ μὴ μηχανήματα.

Λ Τ Σ Σ Α.

εἰς τὸ λῶξον ἐμβιβάζω σ' ἵχνος ἀντὶ τῆς κακῆς.]

I P I Σ.

ἐχὼ σωφρονεῖν γ' ἐπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς δάμαρ.

Λ Τ Σ Σ Α.

Ἥλιον μαρτυρόμεσθαι δρῶς, ὃ δρᾶν εἰ βέλομαι.
εἰ δὲ δὴ μ' Ἥρα θ' ὑπεργεῖν, σοὶ τ' ἀναγκαίως 855

ἔχει

τάχος ἐπιρροίβδην θ' ὁμαρτεῖν, ὥς κυνηγέτη
κύνας,

εἴμι γ'· ἔτε πόντος ἔτω κύμασι ξένων λάβρος,
ἔτε γῆς σεισμός, κεραυνὸς τ' οἰσρος, ὠδῖνας
πνέων,

οἷ' ἐγὼ σαδιοδραμεῖμαι ξέρονον εἰς Ἥρακλέους,

850. Recepi Musgravii emendationem ὥστ' εἰ pro
vulgato σοὶ τ' εἰ.

851. Καὶ Reiskius et Heathius pro κακά.

852. Hic versus Iridi continuabatur, versus 853.
Lyssae erat, 854 Iridis. Emendavit Musgravius, cui
etiam ἐμβιβάζω σ' pro ἐμβιβάζωσ' debetur.

854. Vide Pors. suppl. praef. ad Hec. p. XXXVIII.

857. Brub. λάβρος.

858. Wakefieldius οἰσός.

859. Sic libri, neque aliter citavit Porsonus ad
Med. 675. p. 54. b. Quo auctore, quave analogia
hoc defendi possit, nescio. Fort. σαδία δραμεῖμαι.

860 καὶ καταρρήξω μέλαθρα, καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
 πέκν' ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν ἐκ
 εἴσεται

παῖδας, ἔς ἔτικτ', ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς
 λύσσης ὕφῃ.

ἦν ἰδέ, καὶ δὴ τινάσσει κράτα βαλβίδων ἀπο,
 καὶ διασρόφας ἐλίσσει σίγα γοργώπας κόρας,
 865 ἀμπνοὰς δ' ἐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς ἐς ἐμβολήν,
 δεινὰ μυκᾶται δέ, Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς ταρ-
 τάρους.

τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω
 φόβῳ.

ξεῖχ' ἐς Οὐλύμπον πεθαίρεσ', Ἴρι, γενναῖον πόδα.
 868 εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἀφαντοὶ δυσόμεσθ' Ἡρακλέες.

ΧΟΡΟΣ. ἈΓΓΕΛΟΣ.

ΧΟΡΟΥ ὁ α΄.

προσδός.

870 Ὅτοτοτοῖ, ξέναξον· ἀποκείρεται
 σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἐκγονος.

862. Legebatur ἐμᾶς λύσσαις ἀφῇ. Facillimum erat, scribere ἐμᾶς. At nec λύσσαι numero plurali facile inveniatur, et ἀφιέναι rectius furor Herculem, quam Hercules furorem dicitur. Quare ἐμῆς λύσσης ὕφῃ scripsi. Herodot. I. 156. ὅπεις τῆς ὀργῆς. Wakefieldius ἀνῇ.

866. Δεινὰ Cantero debetur pro δεινὸς praecedentibus iuncto.

867. Ms. G. καταυτλήσω.

868. Esfurditio placebat ἐφανόν.

870. De hoc carmine vide praefationem. Legeba-

ΧΟΡΟΤ ὁ β'.

μέλεος Ἑλλάς, ἃ τὸν εὐεργέταν
ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανιάσιν Λύσας
χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς.

ΧΟΡΟΤ ὁ γ'.

βέβακεν ἐν δίφροισιν ἃ πολύτρονος,
ἄρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον,
ὥς ἐπὶ λώβῃ,
Νυκτὸς Γοργῶν ἑκατογκεφάλοις
ᾠφέων ἰαχήμασι, Λύσσα μαρμαρωπός.

875

ΧΟΡΟΤ ὁ δ'.

ταχὺ τὸν εὐτυχῇ μετέβαλεν δαίμων,
ταχὺ δὲ πρὸς πατρός, τέκν', ἐκπνεύσετε.

880

ΧΟΡΟΤ ὁ ε'.

ἰὼ μοι μέλεος, ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν
γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες ὠμοβρῶ-
τες ἀποινόδιοι δίκαι κακοῖσιν ἐκπατάσσειν.

tur ὅτοτοτοτοτοί. Ἀποκείρεται Canterus pro ἀπο-
κείρετε.

873. Sic emendavi vulgatum μανίασι λύσας χο-
ρευθέντ' ἐναύλοισ.

878. Ita Reiskius pro ἑκατὸν κεφαλαῖς.

880. Legebatur μετέβαλε.

881. Ita Aem. Portus et Barnesius pro ἐκπνεύσατε.

883. Sic emendavi vulgatum λύσσα δὲ σ' ὠμόβρω-
τος. Et ὠμοβρῶτες quidem etiam Wakefieldius.
Hic quoque versus e duobus dochmiis constat.

884. Mss. Stephani ἀπηνόδιοι, quod ille probat.
Mira est Schneideri coniectura ἀποινόδοι in Lex.
Gr. Vulgatam recte tuetur Barnesius. Intelligitur
vindicta Iunonis. Deinde Mss. Steph. κακοῖς ἐκπα-

Eurip. Vol. I.

D

ΧΟΡΟΥ ὁ ε'.

ε ρ ο φ ἡ α'.

885

ἰὼ σέγαι,
κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων,
ἔ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ.

ΧΟΡΟΥ ὁ ζ'.

ἀ ν τ ι ε ρ ο φ ἡ α'.

890

ἰὼ δόμοι,
πρὸς αἶματ', ἐχὶ τὰς Διονυσιάδας
σὺν βοτρυῶν ἐπιχεύμασι λοιβάς.

ΧΟΡΟΥ ὁ η'.

ε ρ ο φ ἡ β'.

φυγῇ, τέκν', ἐξορμάτε δάϊον τόδε,
δάϊον μέλος ἐπαυλεῖται.

ΧΟΡΟΥ ὁ θ'.

ε ρ ο φ ἡ γ'.

... .. κυναγετεῖ τέκνων διωγμόν.
ἔποτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει.

ΧΟΡΟΥ ὁ ι'.

ε ρ ο φ ἡ δ'.

895

αἶ αἶ κακῶν.

τάσσοσιν. Ald. Brub. et aliae vett. κακοῖσιν ἐκπε-
τάσσοσιν.

886. Sic scripsi pro vulgato χορεύμα τυμπάνων
ἄτερ. Mss. Steph. χορεύματα.

889. Ald. τὰς Διονυσιάδος βοτρυῶν ἐπὶ χεύμασι
λώβας. Mss. Stephani Διονυσιάδας. Τὰς Stephano,
ἐπιχεύμασι λοιβάς Musgravio debetur, quum Bar-
nesius λοιβᾶς coniecisset. Ego σὺν addidi.

893. Lacunae signum posui, metri indicio, et re-
delevi, quod erat post κυναγετεῖ.

ΧΟΡΟΤ ὁ ια.

εροφοῖ ἑ.

αἰ̃ αἰ̃, σὲ δῆτα τὸν γεραιὸν ὥς ξένω
πατέρα, τὰν τε παιδοτρόφον, ᾧ μάταν
τέκνα γεννᾶται.

ΧΟΡΟΤ ὁ ι.

ἀντιστροφή δ.

ιδε', ιδε'.

ΧΟΡΟΤ ὁ ιβ'.

μεσωδός.

Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει ξέγη.

900

ΧΟΡΟΤ ὁ ιγ'.

εροφοῖ ε'.

ἦ ἦ, τί δροῦς, ὦ παῖ Διός;

ΧΟΡΟΤ ὁ θ'.

ἀντιστροφή γ'.

μελάθρῳ τάραγμα ταρτάρειον, ὥς ἐπ'
Εγκελάδῳ ποτὲ Παλλάς, εἰς δόμους πέμπεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀντιστροφή ε'.

ὦ λευκὰ γηρᾶ σώματα.

ΧΟΡΟΤ ὁ ιδ'.

εροφοῖ ζ'.

ἀνακαλεῖς τίνα με, τίνα βοᾶν;

905

896. Addidi σὲ, ut versus antistrophico responderet.

897. Addidi ᾧ, auctore Musgravio.

904. In Ald. Brub. Herv. Brod. nulla est ante

v. 917. nuncii nota. Mss. Stephani nuncio tribuant

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄλασα τὰν δόμοισι.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιδ'.

ἀντιστροφὴ ζ'.

μάντιν ἔχ' ἕτερον ἄξομαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τεθνήασι παῖδες.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιδ'.

αἱ αἱ.

ΧΟΡΟΥ ὁ ή.

ἀντιστροφὴ β'.

910 ξενάζεθ', ὥς ξενακτά· δάϊοι φόνοι;

δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀντιστροφὴ ε'.

ἔκ' ἂν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πεπόνθαμεν.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιά.

πῶς παισὶ ξενακτὰν ἄταν, ἄταν
πατέρος ἀμφαίνεις;

ΧΟΡΟΝ ὁ ιε'.

ἐπὶ δός.

λέγε, τίνα τρόπον ἔσσυτο θεόθεν

v. 904. 906 — 911. Non ubique hic recte distinxe-
rant personas Tyrwhittus et Musgravius.

905. Sic scripsi pro vulgato ἀνακαλεῖς με τίνα
βοάν;

914. Legebatur ἔσσυτο. Haec epodus e trochaeis
et Creticis constat.

ἐπὶ μέλαθρα κακὰ τάδε, τλήμο- 915
νάς τε παίδων τύχας.

ΛΙΓΓΕΛΟΣ.

Ἰερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
καθάρσι' οἴκων, γῆς ἄνακτ' ἐπεὶ κτανῶν
ἐξέβαλε τῶνδε δωμαίων Ἡρακλῆς.
χορὸς δὲ καλλίμορφος εἰσῆκει τέκνων, 920
πατὴρ τε, Μεγάρων τ'. ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανῶν
εἴλικτο βωμῶ, φθέγμα δ' ὅσιον εἶχομεν.
μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
εἰς χερνίβ' ὥς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος,
ἔση σιωπῇ· καὶ χρονίζοντος πατρός, 925
παῖδες προσέσχον ὄμῳ· ὃ δ' ἐκέθ' αὐτὸς ἦν,
ἀλλ' ἐν σροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,
ρίζας τ' ἐν ὅσσοις αἵματῶπας ἐκβαλὼν,
ἄφρονι κατέσαζ' εὐτρίχε γενειάδος·
ἔλεξε δ' ἅμα γέλῳτι παραπεπληγμένῳ· 930

917. Spectant hunc locum schol. Ven. ad Iliad. κ.

418. Etym. M. p. 384, 13. Eustathius p. 815, 11.

920. Τέκνων Canterus pro πέπλων.

924. Χερνίβα hic lectum fuisse testatur Athenaeus p. 409. A. B. et ex eo Eustathius p. 1401, 11. uterque γόνος pro τόκος exhibens. Istam accentus collocationem, improbatam Athenaeo, commemorat etiam grammaticus a me editus post lib. de em. rat. Gr. gr. p. 321. sect. 14. Caeterum ad hunc locum et ad v. 932. respicere videtur schol. Aristoph. ad Pacem 959.

926. Ex emendatione Valckenarii ad Phoen. 927. pro ἐκέθ' αὐτὸς.

928. Legebatur αἵματωνπός. Emendavit Porsonus ad Med. 1363.

πάτερ, τί θύω, πρὶν κτανεῖν Εὐρουσθέα,
 καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνας διπλᾶς ἔχω,
 ἔξόν μοι χερὸς εὖ θέσθαι τάδε;
 ὅταν δ' ἐνέγκω δεῦρο κρατ' Εὐρουσθέως,
 935 ἐπὶ τοῖσι νῦν θανέσιν ἀγνιῶ χέρας·
 ἐκχεῖτε πηγᾶς, ῥίπτειτ' ἐκ χειρῶν κανῶ·
 τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς δ' ὄπλον χερὸς;
 πρὸς τὰς Μυκῆνας εἶμι· λάζυσθαι χρεὼν
 μοχλᾶς, δικέλλας δ', ὥς τὰ Κυκλώπων βάθρα,
 940 φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα,
 στρεπτῷ σιδήρῳ ξυντριαινώσω πόλιν.
 ἐκ τῆδε βαίνων, ἄρματ' ἐκ ἔχων, ἔχειν
 ἔφασκε, δίφρῳ τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα,
 κᾶθεινε, κέντρῳ δῆθεν ὥς θένων χερὶ.

931. Ald. τί θυμῶ. Mss. Steph. τί θυῶ, quod
 hic probat, et recepit Musgravius. Cum Barnesio
 scripsi θυῶ. In Iphig. Taur. 1342. ἀπόρρητον φλόγα
 θυῶσα.

937. Barnesius addidit δ'.

939. Scripsi ὥς τὰ pro ὥς, et ante me sic Wakefieldius.

940. Ald. τύχαις. Mss. Stephani σοίχοις. Brodaeii coniecturam τύκοις recepi, quod iam fecerant Barnesius et Musgravius. Copiose de hoc vocabulo disseruit Hemsterhusius ad Pollucem X. 147.

941. Ald. συντριαινώσιν. Mss. Stephani συντριαινώσω. Πόλιν Scaliger in πάλιν mutatum sequentibus iungebat. Reiskio etiam praecedentibus iungi posse videbatur. Musgravius quid sibi voluerit, quum πολῶν coniecit, non intelligerem, nisi in Latina interpretatione moliens posuisset. Fortasse poeta πολῶν scripsit. Defendi tamen vulgata potest.

944. Valckenarius ad Hippol. 1194. ex Dion. Chrysost. or. XXXII. p. 391. C. lectiones affert non

διπλῆς δ' ὀπαδοῖς ἦν γέλως, φόβος θ' ὁμῆ, 945
 καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακὼν·
 παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται;
 ὃ δ' εἶρεπ' ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ ξέγας·
 μέσον δ' ἐς ἀνδρῶν εἰσπεσὼν, Νίσυ πόλιν 950
 ἤκειν ἔφασκε, δωμάτων εἴσω βεβώς·
 κλινθεῖς δ' ἐς εἶδας, ὡς ἐκεῖ, σκευάζεται
 θοῖνῃν· διελθὼν δ' εἰς βραχὺν χρόνον μονῆς,
 Ἰσθμῆ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας·
 κἄνταυθα γυμνὸν σῶμα θεῖς πορπαμάτων, 955
 πρὸς εἰδέν' ἡμιλλᾷτο, κἄκηρύσσετο
 αὐτὸς πρὸς αὐτῆ καλλίνικος, εἰδενὸς
 ἀκοὴν ὑπειπὼν· δεινὰ δ' Εὐρυσθεῖ βρέμων,
 ἦν ἐν Μυκῆναις τῷ λόγῳ· πατὴρ δέ νιν
 θυγὼν κραταιᾶς χειρός, ἐννέπει τάδε·
 ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως 960
 τῆςδ'; εἴ τί πε φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν,
 ἔς ἄρτι καίνεις; ὃ δέ νιν, Εὐρυσθέως δοκῶν
 πατέρα προταρβῆνθ' ἰκέσιον ψαύειν χειρός,
 ὠθεῖ· φαρέτραν δ' εὐτρεπῇ σκευάζεται,
 καὶ τόξ' ἐαυτῆ παισί, τὰς Εὐρυσθέως 965
 δοκῶν φονεύειν· οἳ δέ, ταρβῆντες φόβῳ,
 ὄρεον ἄλλος ἄλλος, εἰς πέπλος ὃ μὲν

contemnendas, ἀντιγας, et κέντρον δηθεν ὡς ἔχων χειρί.

945. Mss. Steph. διπλῶς.

954. Male Toupus ad Suid. I. p. 71. πορπημάτων. Immo in Rheso 442. lege πορπάμασιν.

955. Ald. κἄξεκηρύσσετο. Emendarunt Piersonus in Veris. p. 61. et Reiskius.

960. Ξένωσις non significat, ut volunt, novum statum, sed novationem, rerum novarum effectiōnem.

- μητρὸς ταλαίνης, ὃ δ' ὑπὸ κίονος σκιάν·
 ἄλλος δὲ βωμόν ὕρνις ὥς ἔπτηξ' ὑπο·
 970 βοῶ δὲ μήτηρ· ὦ τεκῶν, τί θράς; τέκνα
 κτείνεις; βοῶ δὲ πρέσβυς, οἴκετ' ὅχλος·
 ὃ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,
 πόρευμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον σταθείς,
 βάλλει πρὸς ἥπαρ· ὕπτιος δὲ λαΐνης
 975 ὀρθοστάτας ἔδευσεν, ἐκπνέων βίον·
 ὃ δ' ἠλάλαξε, καπεκόμπασεν τὰδε·
 εἰς μὲν νεοσσὸς ὅδε θανὼν Εὐρουσθέως,
 ἔχθραν πατρῴαν ἐκτίνων, πέπτωκέ μοι,
 ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὅς ἀμφὶ βωμίαν
 980 ἔπτηξε κρηπίδ', ὥς λεληθέναι δοκῶν·
 φθάνει δ' ὃ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός,
 καὶ πρὸς γένειον χεῖρα, καὶ δέσσην βαλὼν,
 ὦ φίλτατ', αὐδᾶ, μή μ' ἀποκτείνης, πάτερ·
 σὸς εἰμι, σὸς παῖς· ἔ τὸν Εὐρουσθέως ὀλεῖς.
 985 ὃ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος τρέφων,
 ὥς ἐντὸς ἔσση παῖς λυγρὸ τοξεύματος,
 μυδροκτύπον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλὼν,
 ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κάρα,
 ἔρῳηξε δ' ὅσᾳ· δεύτερον δὲ παῖδ' ἐλὼν,
 990 χωρεῖ, τρίτον θυμ' ὥς ἐπισφάξων δυοῖν.
 ἀλλὰ φθάνει νιν ἢ τάλαιν' εἴσω δόμων

973. Ald. πόρευμα. Mss. Stephani πόρευμα.

975. Ald. ὀρθοστάδας. Mutarunt viri docti.

985. Ald. Herv. prima, Musgr. τρέφων. Caeteras τρέφων.

987. Recte Reiskius lectionem Ald. Herv. pr. Brub. μυδροκτύπον praeferendam iudicavit. Imitatus est Rhesi scriptor v. 256. τετράπην μῆμον ἔχων. Hervag. secunda, rell. μυδροκτύπων.

μήτηρ ὑπεκλαβῆσα, καὶ κλήει πύλας.
 ὃ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὦν,
 σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμᾶ,
 δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστροφεν βέλει. 995
 κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἰππεύει φόνον.
 ἀλλ' ἦλθεν, εἰκὼν ὡς ὄραυ, ἔφαινε τε
 Παλλὰς, κραδαίνεσ' ἔγχος, ὑπὸ λόφῳ κᾶρα,
 κᾶρῶριψε πέτρον σέρνον εἰς Ἡρακλέες,
 ὅς νιν φόνε μαργώντος ἔσχε, κεῖς ὕπνον 1000
 καθῆκε· πιτυεῖ δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα
 νῶτον πατάξας, ὅς πεσήμασι σέγης
 διχορῶαγῆς ἐκείτο κρηπιδὼν ἐπι.
 ἡμεῖς δ' ἐλευθερεῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα,
 σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχων 1005
 ἀνῆπτομεν πρὸς κίον', ὡς λήξας ὕπνε
 μηδὲν προσεργάσαιο τοῖς δεδραμένοις.
 εὐδεῖ δ' ὁ τλήμων ὕπνον ἐκ εὐδαίμονα,
 παῖδας φονεύσας καὶ δάμαρτ'· ἐγὼ μὲν ἔν
 ἐκ οἶδα θνητῶν, ὅστις ἀθλιώτερος. 1010

997. Legebatur in edd. vett. ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς
 ὄραυ ἐφαίνετο, Παλλὰς κραδαίνεσ' ἔγχος ἐπὶ λόφῳ
 κᾶρα. Canteri coniecturam, ἐπίλογχον χειρὶ, proba-
 tam Aem. Porto, recepit Barnesius. Musgravius,
 servans ἐπὶ λόφῳ, legebat κᾶρα, quod saltem debe-
 bat κᾶρη esse. Mss. H. Steph. ἐπὶ λόφῳ κᾶρα, et
 ὑπὸ λόφῳ κᾶρα. Hoc postremum recepi, correctis,
 quae in praecedente versu impedita erant.

1003. Ald. διχορῶαγῆς. Mss. Steph. διχορῶαγῆς
 et διχορῶαγῆς.

1005. Hic versus ante v. 1004. positus erat, et le-
 gebatur σειρέων (Mss. Stephani τηρεύων) βρόχῳ.
 Emendavere certatim Heathius, Piersonus, Reiskius.

ΧΟΡΟΥ ὁ α΄.

προφάσις.

Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα,
τότε μὲν περισσώτατος καὶ ἄπιστος
Ἑλλάδι, τῶν Δαναῶν παίδων.
τὰ δ' ὑπερέβαλε, παρέδραμε τὰ τότε κακά.

ΧΟΡΟΥ ὁ β΄.

1015 τάλανι Διογενεῖ κόρῳ μονοτέκνῳ Πρόκνης
φόνον ἔχω λέξαι θυόμενον Μέσαις.
σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκομένος, ὦ δάϊε,
λυσσάδι συγκατειργάσω μοῖρα.

ΧΟΡΟΥ ὁ γ΄.

1020 ἢ γόνον, ἢ φθιτῶν ὠδάν, ἢ τὸν Αἴ-
δα χορὸν ἰαχήσω;

1012. Pro ἄριστος dedi e Musgravii et Reiskii con-
iectura ἄπιστος.

1013. Legebatur τῶν τε Δαναῶν. Alterum articu-
cum et dictionis poeticae causa, et ob metrum de-
levi. Versus a dactylo in dochmium transit, ut alii
in hoc carmine. Proodi solent metra habere, quae
deinde in antistrophicis redeant.

1014. Legebatur τὰ δ'.

1016. Videtur lectio sana esse, modo aliter, quam
a Barnesio factum, explicetur. Hoc dicit, opinor:
Itye hostiam possum dicere mactatam, ut a Musis
celebraretur. Brodaeus videtur λέξαι Μέσαις iunxis-
se, quod ut ad constructionem durum est, ita sen-
sum turbat.

1017. Canteri emendatio est ὦ δάϊε pro Aldino
ὦ δαῖς.

1019. Ἐς τίνα, in quemnam, in occisosne, an in
eum, qui occidit.

ΧΟΡΟΤ ὁ δ'.

σροφῇ α'.

φεῦ φεῦ,

ἴδεσθε, διάνδιχα κληῖθρα
κλίνεται ὑπιπύλων δόμων.

ΧΟΡΟΤ ὁ ε'.

ἀντισροφῇ α'.

ὦ μοι,

ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς
ἄθλια κείμενα δυσάνε.

1025

ΧΟΡΟΤ ὁ ς'.

ἐπωδός.

εὐδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνε.

ΧΟΡΟΤ ὁ ζ'.

σροφῇ β'.

πέρι δὲ δεσμὰ καὶ πολύβροχ' ἁμμάτων

ἔρείσμαθ' Ἡράκλειον

1030

ἄμφι δέμας τάδε λαῖνοι—

σιν ἀνημμένα τ' ἄμφι κίοσιν οἴκων.

ΧΟΡΟΤ ὁ η'.

ἰαμβοί.

ὁ δ', ὥς τις ὀρνίς, ἄπτερον κατασένων

1025. Legebatur ἰὼ μοι.

1026. Legebatur τάδε, quod ut ferri possit correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poeta scriptum esse.

1029. Legebatur περὶ δεσμὰ δὲ καὶ.

1030. Lacunae signa metri indicio posui.

1031. Legebatur λαῖνοις ἀνημμένα ἄμφι κίοσιν οἴκων, nisi quod Ald. Brub. Herv. prima οἰκέϊν.

ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς, ὑξέρω ποδὶ
1035 πικρὰν διώκων ἤλυσιν, πάρεσθ' ὅδε.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σροφή γ'.

Καδμεῖοι γέροντες, εἰ σῖγα σῖ-
γα; τὸν ὑπνῶ παρειμένον ἔασατ' ἐκ-
λαθέσθαι κακῶν.

ΧΟΡΟΥ ὁ θ'.

σροφή δ'.

καὶ σέ γε δακρύοις σένῳ, πρέσβυ, καὶ
1040 τέκεα, καὶ τὸ καλλίνικον κύρα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σροφή ε'.

ἐκασέρω πρόβατε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ

1035. Cantero debetur ἤλυσιν pro τὴν λύσιν.

1037. Nisi, ut Wakefieldius, post σῖγα interroga-
tionis signum posueris, cum Barnesio legendum erit
ἔασετε. Ἐκλαθέσθαι pro vulgato λαθέσθαι scripsi.
In Oreste 325. τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἔασατ' ἐκλα-
θέσθαι λύσας.

1039. Addidi γε.

1041. Ald. μὴ κτυπεῖτε, κτυπεῖτε, μὴ βοᾷτε. Al-
terum κτυπεῖτε reliqui omittunt. Deinde pro εὖ
διαύοντα Mss. Stephani ἐνδιαύοντα. Graviter hanc
stropham corruptam esse etiam metra indicant, quae
non modo longe ab antistrophicis recedunt, sed
plane sunt insolentia. Indiget hic locus, si quis
alius, codicum auxilio. Si tamen coniecturae locus
est, ita fere scribendum suspiceris:

ἐκασέρω πρόβατε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ
βοᾷτε τὸν εὖ διάγονθ' ὕ-
πνωδεά γ' ἐξ εὐνάς,

βοᾶτε, μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑ-
πνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε.

ΧΟΡΟΤ ὁ ἰ.

οἶμοι,

εὐροφὴ ζ'.

φόνος ὅσος ὅδ'

1045

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ᾶ ᾶ, διά μ' ὀλεῖτε.

ΧΟΡΟΤ ὁ ἰ.

κεχυ-

μένος ἐπαντέλλει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

... ἐκ ἀτρεμαῖα θρήνον αἰάξετ', ὦ γέροντες;

εὐροφὴ ζ'.

μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλά-

σας ἀπολεῖ πόλιν,

ἄπο δὲ πατέρα, μέλαθρά τε καταρρήξῃ.

1050

ut μὴ βοᾶτε ἐξ εὐνᾶς sit pro μὴ βοᾶ ἐξ εὐνήs ἐγει-
ρετε, et ita ἐγείρετε ex interpretatione ortum pute-
tur. Nisi malis, μὴ βοᾶ τι τὸν εὖ διάγονθ' ὑπνώδε'
ἐγείρετέ μοι. In εὖ διάγοντα etiam Seidlerus incidit.

1045. Legebatur ὅδε. Διά μ' ὀλεῖτε pro vulgato
διαμολεῖτε, quod nemini debebat non in mentem
venire, ab solo Wakefieldio occupatum video. Verba
κεχυμένος ἐπαντέλλει, quae male ad Amphitruonis
orationem referebantur, choro dedi.

1047. In versus initio videtur ᾶ ᾶ excidisse.
Ἀτρεμαῖα dedi pro ἀτρεμαῖα, et αἰάξετ' pro αἰάζετ'.

1050. Legebatur καταρᾶξῃ. Vide v. 860.

ΧΟΡΟΥ ὁ ια΄.

σροφη ἡ.

ᾗ δυνατά, δυνατά μοι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σροφη θ΄.

σίγα πνοὰς μάθω· φέρε, πρὸς ἔς βάλω.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιβ΄.

ἀντισροφη γ΄.

εὕδει;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ναί, εὕδει ὕπνον ὀλόμενον, ὃς ἔκα-
 νεν ἄλοχον, ἔκανε δὲ τέκεα τοξήρει
 ψαλμῷ τοξεύσας.

1055

ΧΟΡΟΥ ὁ ιγ΄.

σροφη ι.

σέναζε νῦν

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σενάζω.

1051. Legebatur sine sensu ἀδύνατ' ἀδύνατά μοι.
 Compara cum hoc colloquio Orest. 140. sq.

1052. Legebatur σίγα, uti supra 1056.

1053. In Ald. Brubach. Hervag. Commelin. Cant.
 Musgr. his est ὕπνον. Semel in ed. Brodaeii, Paulli
 Stephani, Barnesii.

1056. Personae sic distinctae erant: ΑΜ. σενάζω
 τέκνων ὀλεθρον. ΧΟ. ἰὼ μοι σέθεν τε παιδός. αἱ
 αἱ ὦ πρέσβυ. ΑΜ. σίγα σίγα, etc. Ἰὼ μοι ser-
 vavi, ut corripiatur media in ὀλεθρον. Aliter ὡς μοι
 legi poterit.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιγ'.

ἀντιστροφή ι.

τέκνων ὄλεθρον,

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὦ μοι.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιγ'.

ε ρ ο φ ῆ ι α'.

σέθεν τε παιδός,

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

αἶ αἶ.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιγ'.

ἀντιστροφή ια'.

ὦ πρέσβυ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σῖγα, σῖγα·

ἀντιστροφή ζ'.

παλίντροπος ἐξανειρόμε-

νος ερέσεται· φέρε,

ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιδ'.

ἀντιστροφή θ'.

θάρσει· νύξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῶ.

1060. Sic scripsi pro ἐξεγειρόμενος. Carent verbo ἐξανειρεῖν lexica.

1063. In Ald. Brub. Herv. prima chori nomen abest.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀντιτροφή η̄.

ὄραθ', ὄρατε ..

ἀντιτροφή β̄.

1065

τὸ φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ κακοῖσιν ὃ
φεύγω τάλας· ἀλλ' εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα,
πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται,
πρὸς Ἐρινύσι θ' αἷμα σύγγονον ἔξει.

ΧΟΡΟΥ ὁ ιε̄.

ἀντιτροφή ε̄.

1070

τότε θανεῖν σ' ἐχρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾶ
φόνον ὁμοσπόρων
ἔμελλες ἐκπράξειν Ταφίων περίκλυτον ἄστυ
πέρσας.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀντιτροφή ε̄.

φυγᾶ, φυγᾶ γέροντες, ἀπὸ προδωμάτων
διώκετε, φεύγετε μάργον
ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.

ἀντιτροφή δ̄.

1075

τάχα δὲ φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν
ὅδ' ἀναβανχεύσει Καδμείων πόλιν.

1064. Excidit μοι vel δῆ.

1065. Legebatur τὸ μὲν φάος.

1067. Servavi δὲ, quod in libris est, ut omissa putetur apodosis. Aliter apodosis hoc versu incipienda esset, scribendo πρὸς Ἐρινύσι τε.

1075. Addidi δὲ.

1076. Addidi ὅδ'.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὦδ' ὑπερκότως
τὸν σόν, κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες.

ΗΡΑΚΛΗΣ. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἔα,

ἔμπνης μὲν εἶμι, καὶ δέδορχ' ἄπερ με δεῖ, 1080
αἰθέρα τε καὶ γῆν, τόξα θ' ἤλιε τάδε·
ὥς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι
πέπτωκα δεινῷ, καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω,
μετάρσι, ἔ βέβαια, πνευμόνων ἄπο.
ἰδὲ, τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὠρμισμένος 1085
νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα
πρόσειμι θραυστῷ λαΐνῳ τειχίσματι;
ἢ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκυσ ἔχω,
πτέρωτά δ' ἔγχη, τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ,
ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίλοισιν 1090
ἔσωζε πλευράς, ἐξ ἐμῶ τ' ἐσώζετο.

1077. Hunc et sequentem versum, qui in libris Herculi tribuebantur, Scaliger Amphitruoni, Heathius et Tyrwhittus choro adscribendos censuerunt.

1082. Δ' ab Reiskio et Wakefieldio additum.

1088. Libri ἢ μὲν. Ἡ μὴν iam Wakefieldius. Musgravius ἡμᾶι — ἔχων.

1089. Ald. Brub. Herv. prima πτερωτά τ' ἔγχη. τόξα δ'. Herv. secunda, rell. πτερωτά τ' ἔγχη, τόξα τ'.

Eurip. Vol. I.

Ε

ἢ πε κατήλθον αὐθις εἰς "Αἶδε πάλιν
 Εὐρουσθέως δίαυλον εἰς "Αἶδε μολών;
 ἀλλ' ἔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,
 1095 Πλῆτωνά τ', ἐδὲ σκῆπτρα Δῆμητρος κόρης.
 ἔκ τοι πέπληγμαι· πῆ πότ' ὦν ἀμηχανῶ;
 ὦή, τίς ἐγγύς, ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν,
 δύσγυνδιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται;
 σαφῶς γὰρ ἐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

1100 γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

κἄγωγε σὺν σοί· μὴ προδῶς τὰς ξυμφοράς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πάτερ, τί κλαίεις καὶ ξυναμπίσχει κόρας,
 τῷ φιλιτάτε σοι τηλόθεν παιδὸς βεβῶς;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὦ τέκνον, εἰ γὰρ καὶ κακῶς πράσσω ἐμός.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

1105 πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρόν, ἔ δακρυρροεῖς;

1092. Πάλιν et μολών in edd. Commelin. Paulli Steph. et Barn. permutatis sedibus leguntur. Musgravius recte suis locis restituit e Mss. et edd. Ald. Brub. Herv. Brod. Probanda videtur coniectura Pierisoni in Verisim. p. 224. ἐντολαῖς pro εἰς "Αἶδε restituentis, quod tamen non, ut illi placet, v. 1093. sed v. 1092. faciendum est.

1097. Male legebatur τίς ἐγγύς.

1101. Mss. Stephani προδῶς.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἂ καὶ θεῶν τις εἰ πάθοι, καταξένοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μέγας γ' ὁ κόμπος· τὴν τύχην δ' ἔπω λέγεις.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὄρας γὰρ αὐτός, εἰ φρονῶν ἤδη κυρεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷ μῶ βίῳ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

εἰ μηκέθ' "Αἶθε βάνχος, ἐκφράσαιμεν ἄν. 1110

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παπαί, τόδ' ὥς ὑποπτον ἠνίξω πάλιν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

καί σ', εἰ βεβαιῶς εὖ φρονεῖς ἤδη, σχοπῶ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδός, ἢ τί δρῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τὸν γε δήσαντ' εἴπ'· ἀναινόμεσθα γάρ. 1115

1110. Musgravius, εἰ μηκέθ' "Αἶθε βάνχος εἰ, φράσαιμεν ἄν. Non opus videtur. Μηκέθ' pro μή παθ' Canteri emendatio est.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

τοσῦτον ἴσθι τῶν κακῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄρκεϊ σιωπῇ γὰρ μαθεῖν, ὃ βέλομαι;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὦ Ζεῦ, παρ' Ἥρας ἄρ' ὀρᾷς θρόνων τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἢ τι κεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

1120 τὴν θεὸν ἔασας, τὰ σὰ περισέλλε κακὰ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἔξεις τινά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἰδὲ, θεάσαι τάδε τέκνων πεσήματα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἴμοι, τίν' ὄψιν τήνδε δέρομαι τάλας;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις.

1117. Recepi Heathii emendationem. Vulgo ἀρ-
κεῖ. σιωπῇ γὰρ μαθεῖν ὃ βέλομαι.

1118. Musgravius: ὦ Ζεῦ, παρ' Ἥρας (ἄρ' ὀρᾷς;) θρόνων τάδε. Non opus.

1121. Legebatur ἔξεις τινά; Primus Brodaeus λέ-
ξεις pro ἔξεις; inde alii. Signum interrogationis
recte omisit Wakefieldius. Ἐξεις non mutandum.
Vide Orest. 248. Suppl. 1038. Ion. 1355.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί πόλεμον εἶπας; τὸςδε τίς διώλεσεν; 1125

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σύ, καὶ σὰ τόξα, καὶ θεῶν ὅς αἴτιος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί φῆς; τί δράσας; ὦ κακ' ἀγγέλλων πάτερ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

μανεῖς· ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἐρμηνεύματα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ καὶ δάμαρτός εἰμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

μῖᾱς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε. 1130

ΗΡΑΚΛΗΣ.

αἶ αἶ· ξεναγμῶν γὰρ με περιβάλλει νέφος.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

τέτων ἕκατι σὰς καταξένω τύχας.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ γὰρ συνήραξ' οἶκον, ἦ βάκχευσ' ἐμόν;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἐκ οἶδα, πλὴν ἐν· πάντα δυστυχεῖ τὰ σά.

1133. Sic libri. Nihil afferunt critici, quod vel commemoratione dignum sit. Si quid video, scribendum est, ἦ γὰρ ξυνήραξ' οἶκον ἐκβάκχευμ' ἐμόν. Non est in lexicis ἐκβάκχευμα, sed eius vocabuli interpretatio fuit ἡ βάκχευσις, cuius vestigia in textu habemus. Mox Ald. Herv. pr. Brub. δυστυχεῖ. Caet. δυστυχῇ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

1135 πῆ δ' οἷσρος ἡμας ἔλαβε; πῆ διώλεσεν;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ὅτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἡγνίζῃ πυρί.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἴμοι· τί δὴ γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,
 τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς,
 καὶ εἴμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἄλματα,
 1140 ἢ φάσγανον πρὸς ἥπαρ ἐξακοντίσας,
 τέκνοις δικασῆς αἵματος γενήσομαι;
 ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρί,
 δύσκλειαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίῃ;
 ἀλλ' ἐμποδὼν μοι θανασίμων βελευμάτων
 1145 Θησεύς ὅδ' ἔρπει, συγγενῆς, φίλος τ' ἐμός.
 ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος
 εἰς ὄμμαθ' ἥξει φιλτάτων ξένων ἐμῶν.
 οἴμοι, τί δράσω; πῆ κακῶν ἐρημίαν
 εὕρω; πτερωτός, ἢ κατὰ χθονὸς μολῶν;
 1150 φέρ', ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος.
 αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς,

1137. Non repugnem, si quis malit τί δῆτα. Recte tamen se habere vulgatam puto, nec debebam particulas δὴ γε improbare ad Aristoph. Nub. 677. 783. Apud Euripidem inveniuntur in Iph. Taur. 949. Suppl. 164. quo in loco non recte, mea sententia, Porsonus ad Hecub. 13. δῆτα legit.

1148. Legebatur ποῖ.

1150. Edd. vett. φέρ' ἂν, omisso πέπλοισι, quod e Mss. Stephani receptum. Heathius ἂν in ἐν mutavit.

καὶ τῷδε προστροπαῖον αἶμα προσβαλὼν,
ἔθεν κακῶσαι τὰς ἀναιτίες θέλω.

Θ Η Σ Ε Υ Σ. Α Μ Φ Ι Τ Ρ Υ Ω Ν.
Η Ρ Α Κ Λ Η Σ.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

Ἦκω ξὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωπῆ ῥοὰς
μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι, 1155
σῶ παιδὶ, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρου.
κληθὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθιδῶν πόλιν,
ὥς σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας Λύκος
εἰς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται.
τίνων δ' ἀμοιβὰς ὦν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς, 1160
σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ ξυμμάχων.
ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πληθύνει πέδον;
ἔτοι λέλειμμαί, καὶ νεωτέρων κακῶν
ὑστερος ἀφίγμαι; τίς τὰδ' ἔκτείνεν τέκνα; 1165
τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὁρῶ ξυνάορον;
ἔ γὰρ δορός γε παῖδες ἴσανται πέλας·
ἀλλ' ἄλλο τοί πε καινὸν εὗρίσκω κακόν.

1152. Vulgatum προσλαβὼν Canterus in προσβα-
λὼν mutavit. Τῷδε est mihi.

1154. Vide Pors. ad Phoen. 1644.

1164. Libri ἔπω τι λέλειμμαί. Male Musgravius
Barnesii coniecturam ἦπς probat. Istud τι nihil
aliud est quam τοί pro correctione ad πω ad-
scriptum.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σροφή α.

Ω τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων . . .

ΘΗΣΕΥΣ.

σροφή β.

1170 τί χρῆμά μ' οἴκτροις ἐκάλεσας προοιμίαις;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀντισροφή α.

ἐπάθομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀντισροφή β.

οἱ παῖδες οἶδε τίνες, ἐφ' οἷς δακρυῶροεῖς;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σροφή γ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν ἑμὸς ἱνὶς τάλας,
τεκόμενος δ' ἔκτανε φοῖνιον αἶμα τλάς.

ΘΗΣΕΥΣ.

σροφή δ.

1175

εὐφημα φώνει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

σροφή ε.

βελομένοισιν ἐπαγγέλλει.

1169. Excidit fortasse ἄναξ in fine versus. Ita Creusa in Ione v. 1500. ἃ σκοπέλοις ἐπ' ἑμοῖς τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει.

1173. Scripsi ἔτεκεν ἔτεκεν pro vulgato ἔτεκε μὲν.

ΘΗΣΕΥΣ.

μεσωδός.

ὦ δεινὰ λέξας.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀντιστροφή ε'.

οἰχόμεθ', οἰχόμεθα πτανοί.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀντιστροφή δ'.

τί φῆς; τί δράσας;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

στροφή ζ'.

μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεῖς
ἐκατογκεφάλῳ βα-

φαῖς ὕδρας.

1180

ΘΗΣΕΥΣ.

στροφή ζ'.

"Ἡρας ὅδ' ἄγών. τίς δ' ὅδ' οὖν νεκροῖς, γέρον;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

στροφή η'.

ἐμός, ἐμός ὅδε γόνος ὁ πολύπονος,
ὅς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθε σὺν θε- 1185
οῖσι Φλεγραῖον εἰς πεδῖον ἀσπισάς.

1178. Ald. Brub. Herv. Brod. Barn. οἰχόμεσθ',
οἰχόμεσθα. Cant. P. Steph. οἰχόμεσθα, οἰχόμεσθα.
Commelin. Musgr. οἰχόμεθα, οἰχόμεσθα. Correxuit
Heathius.

1182. Metri indicio lacunae signa posui.

1183. Sic Reiskius. Libri vett. τίς δόλῃ νεκροῖς.

1185. "Ὅς in libris omissum addidit Canterus, non,

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀντιτροφή ζ.

φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφν;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

μεσσηδός.

ἐκ ἅν γ' εἰδείης

ἕτερον πολυμοχθότερον

1190 πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν.

ΘΗΣΕΥΣ.

τροφή θ'.

τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀντιτροφή ε'.

αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα καὶ

φιλίαν ὁμόφυλον,

αἶμα τε παιδοφόνον.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀντιτροφή θ'.

1195 ἀλλ' εἰς ξυναλγᾶντ' ἦλθεν· ἐκκάλυπτε νιν.

ut Heathius. et ex hoc, sive e Lipsiensi editione Euripidis refert Wakefieldius, ante πολύπνοος, sed post hoc vocabulum.

1187. Legebatur θεοῖς.

1192. Legebatur αἰδέμενος.

1195. Wakefieldius coniecit, ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἦλθον. Mihi satius videbatur ἦλθον in ἦλθεν mutare.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἀντιτροφή ἡ.

ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων
πέπλον, ἀπόδικε· ῥέθος ἀελίου δείξον· βά-
ρος δ' ἀντίπαλον δακρύοισιν ἀμιλλᾶται.

τροφή ἰ.

ἐκτεύομεν γὰρ ἀμφὶ σὰν
γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χεῖρα προσπιτυῶν, 1200

ἀντιτροφή ἰ.

πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλὼν, ἰὼ παῖ,
κάτασχε λέοντος ὅπως ἀγροῖς θυμόν.

ἀντιτροφή γ'.

βρόμον ἐπὶ φόνιον ἀνόσιον ἐξάγει,
κακὰ θέλων κακοῖς ξυνάψαι, τέκνον.

ΘΗΣΕΥΣ.

Εἶεν, σὲ τὸν θάσσοντα δυσήνες ἔδρας 1205

1198. Legebatur βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συνα-
μιλλᾶται. Sensus est: certat cum lacrimis tuis pon-
dus non minus grave: i. e. si dolor facit, ut nolis
conspici, at amicitia in te Thesei postulat, ut rete-
gas faciem.

1199. Addidi γὰρ et lacunae signa posui. Videtur
ταλαίναν excidisse.

1202. Non ausus sum mutare κάτασχε, quod Por-
sonus, probatum ad Hecubam v. 836. tamen ad
Orest. 1330. dubitat, an sit in κάτισχε mutandum.
Ordinem verborum mutavi. Vulgo enim λέοντος
ἀγροῖς θυμόν γ', ὅπως, ita ut ὅπως sequentibus iun-
gatur. Illud γ', nisi metricis debetur ex eo videtur
ortum esse, quod librarius, quum scripsisset ἀγροῖς
θυμόν ὅπως, appositis numeris β' γ' α' errorem cor-
rigere voluit.

- αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνύναι τὸ σόν,
 εἰδείς σκοτός γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος,
 ὅστις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἄν.
 τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον;
 1210 ὥς μὴ μύσος με σῶν βάλη προσφθεγμάτων;
 εἰδὲν μέλει μοι ξύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς·
 καὶ γὰρ ποτ' εὐτύχησ'· ἐκεῖσ' ἀνοιζέον,
 ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα.
 χάριν δὲ γηράσκεσαν ἐχθαίρω φίλων,
 1215 καὶ τῶν καλῶν μὲν ὅστις ἀπολαύειν θέλει,
 συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχῆσιν ἔ.
 ἀνίσασ', ἐκκάλυπον ἄθλιον κάρα,
 βλέπον πρὸς ἡμᾶς· ὅστις εὐγενὴς βροτῶν,
 φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', εἰδ' ἀναίνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

- 1220 Θησεῦ, δέδορκας τόνδ' ἀγῶν' ἐμῶν τέκνων;

ΘΗΣΕΥΣ.

ἤκυσσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δῆτά με κρατ' ἀνεκάλυψας ἡλίω;

1207. Οὐδεὶς σκοτός Canteri emendatio est pro
 ἰδ', εἰ σκοτός.

1209. Reiskius ingeniose, sed imperite φυγὰν vel
 φυγεῖν scribendum putabat. Mihi satius visum est
 comma in signum interrogationis mutare.

1210. Sic Scaliger. Vulgo βαλεῖ.

1219. Edd. vett. τὰ τῶν θεῶν γε. Non Barnesius,
 ut Musgravius refert, τῶν delendum censuit, sed
 omissum iam in ed. Brod. Cant. Commelin. P. Steph.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ; ἔμιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φεῦγ', ὦ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἔδεις ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων. 1225

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐπήνεσ'· εὖ δράσας δέ σ' ἐκ ἀναίνομαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τότ', οἰκτεῖρω σε νῦν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἰκτρὸς γάρ εἰμι, τὰμ' ἀποκτείνας τέκνα.

ΘΗΣΕΥΣ.

κλαίω χάριν σὴν ἐφ' ἑτέροις συμφοραῖς.

1223. Aut signum interrogationis in fine versus delendum erat, aut cum Barnesio et Musgravio interpungendum τί δ' ἔμιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν ;

1227. Hunc et sequentem versum inverso ordine exhibent Ald. Herv. prima, Brub. Iam antequam H. Steph. e Mss. verum ordinem restitui iusserat, factum id erat in Hervag. secunda.

1228. Γάρ εἰμι pro πάρεμι Piersonus in Veris. p. 245. et Reiskius.

1229. Non intellexerunt hunc versum interpretes. Ἑτέροις συμφοραῖς sunt, quod alibi ἕτερος δαίμων. Vide Valcken. diatr. p. 112. Lennep. ad Phalar. p. 112.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

1230 εὔρες δέ γ' ἄλλες ἐν κακοῖσι μείζουσιν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄπτει κάτωθεν ἕραν' δυσπραξία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τοιγὰρ παρεσκευάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι δαίμοσιν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

αὐθαδὲς ὁ θεός· πρὸς δὲ τὰς θεὰς ἐγώ.

ΘΗΣΕΥΣ.

1235 ἴσχε σόμ', ὥς μὴ μέγα λέγων, μείζον πάθης.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

γέμω κακῶν δὴ, κακὲτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ.

1236. Apud Plutarchum de repugn. Stoic. p. 1048. F. legitur καὶ ἐκ ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ, et apud eundem de comm. not. p. 1063. D. καὶ ἐκ ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ. Apud Longin. s. 40. editur ut in edd. Euripidis: sed ex codd. lectione a Weiskio indicata ὅποι τεθῇς, colligas fuisse qui legerent, ὅποι τι θῇς, in qua lectione certe ὅποι soloecismum contineret, ut in Sophocl. Oed. Col. 23. vulgata lectio, ἔχεις διδάξαι δὴ μ', ὅποι καθέσαμεν, ad quam defendendam non adhibendus erat a Brunckio Baccharum versus 180. Mireris, etiam Porsonum ad Hec. 1070. in horum adverbiorum usu explicando falli. Neque enim recte constituit differentiam Scholiastes Aristophanis, πᾶ quietem notare, ποῖ motum; πῇ in utramque partem sumi dicens. Nam ποῖ, nihil nisi motum ne-

ΘΗΣΕΥΣ.

δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρει θυμέμενος;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

θανών, ὅθεν περ ἦλθον, εἴμι γῆς ὑπο.

ΘΗΣΕΥΣ.

εἵρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ δ' ἐκτὸς ὧν γε συμφορᾶς, με νεθετεῖς. 1240

ΘΗΣΕΥΣ.

ὁ πολλὰ δὴ τλᾶς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔκεν τοσαῦτά γ' ἐν μέτρῳ μοχθητέον.

tans, est *ad quem locum versus*; πῇ autem, motum simul succedentemque ei quietem indicans, est *in quem locum*. Hinc diiudicari potest, quid ποῖ μόλω ab his differat, πᾶ εῶ; πᾶ βῶ; πᾶ κάμψω; quidque sit, quare Euripides utrumque iungere potuerit in his: ποῖ, πᾶ φέρομαι; Illud vero recte animadvertit Porsonus, οἷ et ὅποι interdum pro ἐκεῖσε οὐ dici: sed quod addit, ποῖ cum verbo εἶναι se non tolerandum arbitrari, illud Aristophanis Av. 9. respiciens, ἀλλ' ἐδ' ὅποι γῆς ἐσμέν οἷδ' ἐγὼ γ' ἔτι, in hoc certe et similibus locis et ὅποι et ὅπη iure defendi poterit. Vide supra v. 74. et Androm. 84.

1240. Legebatur σὺγ'. Occupavit emendationem Wakefeldius.

1241. Afferit Plutarchus de differentia amici et adulatoris p. 72. C.

1242. Sic emendavi vulgatam lectionem, ἔκεν τοσαῦτά γ', εἰ μέτρῳ μοχθητέον.

ΘΗΣΕΥΣ.

εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶδ' ὅδ' ὠφελῆσί μ', ἀλλ' Ἥρα κρατεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

1245 ἐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθία θανεῖν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε δὴ νῦν, ὥς ἀμιλληθῶ λόγοις
 πρὸς νεθετήσεις σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
 ἀβίωτον ἡμιν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν.
 πρῶτον μὲν, ἐκ τῆδ' ἐγενόμην, ὅστις κτανὼν
 1250 μητρὸς γεραίου πατέρα, προστρόπαιος ὄν,
 ἔγχευε τὴν τεκῆσαν Ἀλκμήνην ἐμέ.
 ὅταν δὲ κορητὶς μὴ καταβληθῇ γένεσ
 ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τὸς ἐκγόνους.
 Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
 1255 Ἥρα· σὺ μέντοι μηδὲν ἀχθεσθῆς, γέρον·
 πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἡγῆμαι σ' ἐγώ.
 ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι, γοργωπὲς ὄφεις
 ἐπείστροφρονσε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς
 ἢ τῆ Διὸς ξύλλεκτρος, ὥς ὀλοίμεθα.
 1260 ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
 ἡβῶντα, μόχθους, ὅς ἐτλην, τί δεῖ λέγειν;

1245. Sic edd. Barnes. Musgr. Veteres σ' omittunt.

1247. Νεθετήσεις pro νεθεσίας debetur Piersono ad Moer. p. 270.

1252. Hunc et sequentem versum afferunt Plutarchus de puer. educ. p. 1. B. et Stobaeus tit. 90.

1254. Vide Pers. ad Orest. 412.

ποῖες πότ' ἢ λέοντας, ἢ τρισωμάτες
 Τυφῶνας, ἢ Γίγαντας, ἢ τετρασκελεῖς,
 Κενταυροπληθῇ πόλεμον, ἐκ ἐξήνυσσα;
 τὴν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῇ κύνα, 1265
 ὕδραν φογεύσας, μυρίων τ' ἄλλων πόνων
 διήλθον ἀγέλας, κεῖς νεκρὸς ἀφικόμην,
 "Αἶδε πυλωρὸν κύνα τρίκρανον εἰς φάος
 ὅπως πορεύσαιμ', ἐντολαῖς Εὐρουσθέως.
 τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον 1270
 παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς.
 ἤκω δ' ἀνάγκης εἰς τόδ'· ἔτ' ἐμαῖς φίλαις
 Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἦν δὲ καὶ μένω,
 εἰς ποῖον ἱερόν, ἢ πανήγυριν φίλων
 εἴμ'; ἔ γάρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω. 1275
 ἀλλ' "Αργος ἔλθω; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν;
 φέρ', ἀλλ' ἐς ἄλλην δὴ τιν' ὁρμήσω πόλιν;
 κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ', ὥς ἐγνωσμένοι,
 γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληθεχέμενοι.

1263. Non invenuste Reiskius τετρασκελῆ. Et hoc et vulgata defendi potest e v. 180.

1279. Iniuria verbum κληθεχέειν suspectum est Marklando ad Iph. Taur. 1463. Sed hic quidem quomodo illud defendi possit non video. Reiskii λοιδορούμενοι, quod etiam Musgravio in mentem venit, nimis vulgare est, quam ut ita corrumpi potuerit. Alteram Musgravii coniecturam, κληθεχέμενοι, quod interpretatur obnoxii calumniae, tanquam κληθεχία, non intelligo. Scribendum videtur κληθεχέμενοι, quo verbo paulo post usus est, v. 1309. Et ut Graeci poetae saepissime verba in eodem loco iterant, ita nonnumquam etiam rariora vocabula intra breve spatium repetunt: cuius rei multa possent exempla congeri. Quare coniectura nostra tantum
Eurip. Vel. I. F

- 1280 ἔχ' ἔτος ὁ Διός, ὃς τέκν' ἐκτείνεν ποτε,
 δάμαρτά θ'; ἢ γῆς τῆςδ' ἀποφθαρῆσεται;
 κεκλημένω δὲ φωτὶ μακαρίω ποτὲ
 αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ὦ δ' αἰεὶ κακῶς
 ἔς, ἔδεν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύσηνος ὦν.
- 1285 εἰς τῆτο δ' ἤξειν ξυμφορᾶς οἶμαί ποτε·
 φωνὴν γὰρ ἤσει χθών, ἀπεννέπυσά με
 μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα, μὴ περᾶν,
 πηγαί τε ποταμῶν· καὶ τὸν ἄρματήλατον
 Ἰξίον ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
- 1290 καὶ ταῦτ' ἄριστα, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὄρᾶν,
 ἐν οἷσιν εὐτυχῆντες ἡμεν ὀλβιοί.
 τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἔχομεν,
 βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον κεκτῆμενοι;
 χορευέτω δὴ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ,
- 1295 κρέεσ' Ὀλυμπίῃς Ζηνὸς ἀρβύλη πόδα.

abest, ut ob v. 1309. excusatione indigeat, ut inde aliquid etiam confirmationis nanciscatur.

1282. Vide Pors. ad Orest. 228.

1284. Ald. Brub. Herv. Brod. συγγενῶν. Canterus et reliqui συγγενῶς, quod Musgravius non dixisset nullo auctore receptum esse, si Brodaeum consulisset, qui sic apud Stobaeum tit. 104. περὶ κακοδαιμονίας legi adnotavit. Accipit hinc lucem redditque Sophocles in Oed. R. 1082.

1288. Recte Musgravius ἄρματήλατον pro vulgato ἄρματηλάτην.

1293. Heathius et Reiskius γ' pro τ'.

1294. Δὲ in δὴ mutavi.

1295. Servavi veterum librorum lectionem, quamvis vitiosam. Brodaeī coniecturam πέδον pro πόδα, Cantero, Portoque probatam, a Barnesio autem etiam in textum receptam, temere adscivit Heathius,

ἔπραξε γὰρ βέλησιν, ἣν ἐβέλετο,
 ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροισι
 ἄνω κάτω σρέψασα· τοιαύτη θεῶ
 τίς ἂν προσεύχοιτο, ἢ γυναικὸς ἔνεκα
 λέκτρων φθονῆσα Ζηνί, τὰς εὐεργέτας
 Ἑλλάδος ἀπώλεσ', ἐδὲν ὄντας αἰτίες;

1300

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ἔκ' ἔστιν ἄλλε δαιμόνων ἄγων ὅδε,
 ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνει.

* * *

παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.
 εἰδείς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,
 εἰ θεῶν, αἰοιδῶν εἴπερ εἰ ψευδεῖς λόγοι.
 εἰ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν εἰδείς νόμος,
 ξυνῆψαν; εἰ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας
 πατέρας ἐκηλίδωσαν; ἀλλ' οἴκῃσ' ὅμως
 Ὀλυμπον, ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
 καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγώς,
 φέρεις ὑπέρφεν τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;

1305

1310

scribens κρῆσσ' Ὀλύμπῳ σεμνὸν ἀρβύλην πῆδον. Hac
 via si incedendum erat, facilius etiam scribi potuis-
 set κρῆσσ' Ὀλύμπῳ Ζηνὸς ἀρβύλην ποδός. Sed πόδα
 sanum esse intelligitur ex Iphig. Aul. 1048. Electr.
 180. Quare, nisi gravior hic corruptela latet, for-
 tasse scribendum est, κρῆσσ' Ὀλύμπῳ Ζηνὸς ἀρβύλην
 πόδα, ut Iuno Ζηνὸς ἀρβύλην saltare, i. e. pro Iove
 se gerere dicatur.

1302. Wakefieldius ἄγων pro ἁγών.

1304. Legebatur παραινέσαι μ' ante Commelin.
 Aliquid ante hunc versum excidisse, primus vidit
 Scaliger.

- Θήβας μὲν ἔν' ἔκλειπε τῷ νόμῳ χάριν,
 ἔπεθ' δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
 1315 ἐκεῖ χέρας σὰς ἀγνίσας μιάσματος,
 δόμους τε δώσω, χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος.
 ἃ δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω, σώσας κόρας
 δις ἑπτὰ, ταῦρον Κνωσσίου κατακτανῶν,
 σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχῇ δέ μοι χθονὸς
 1320 τεμένη δέδασαι· ταῦτ' ἐπωνομασμένα
 σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται,
 ζῶντος· θανόντος δ', εὖτ' ἂν εἰς "Αἶδα μόλης,
 θυσίαισι λαῖνοισί τ' ἐξογκώμασιν
 τίμιον ἀνάξει πᾶς "Αθηναίων πόλις.
 1325 καλὸς γὰρ ἄσσοις σέφανος Ἑλλήνων ὑπο,
 ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελῆντας, εὐκλείας τυχεῖν·
 καγὼ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων.
 θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, ἐθὲν δεῖ φίλων·
 1330 ἄλλης γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἴμοι, πάρεργά τοι τὰδ' ἔς' ἐμῶν κακῶν.
 ἐγὼ δὲ τὰς θεὰς ἔτε λέκτρο', ἃ μὴ θέμις,
 σέργειν νομίζω, δεσμὰ τ' ἐξάπτειν χερσίν
 ἔτ' ἡξίωσα πώποτ', ἔτε πείσομαι,

1323. Reiskius θυσίαις σε. Minime opus.

1329. Iacobsius in additam. animadv. ad Athen. p. 60. legendum coniicit θεοὶ δ' ὃν ἂν τιμῶσιν. Vulgata servavit Porsonus in suppl. praef. ad Hecub. p. XXXIV. et ad Orest. 659. et recte, sensu loci postulante.

1331. Recte Mss. Paris. τοι addunt, in edd. vett. omisum. Πάρεργα dicit incrementa.

1334. Hunc versum post sequentem collocandum

ἔδ' ἄλλον ἄλλε δεσπότην πεφυκέναι. 1335

δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔς' ὄντως θεός,
ἔδένος· αἰοιδῶν οἶδε δύσηνοι λόγοι.

ἔσκεψάμην δέ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὦν,
μὴ δειλίαν ὄφλω τίν', ἐκλιπὼν φάος.

τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις ἔκ' ἐπίσται, 1340

θνητὸς πεφυκώς, ὅν τρόπον χρεῶν, φέρειν,

ἔδ' ἀνδρὸς ἂν θύναιθ' ὑποσῆναι βέλος.

ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἴμι δ' εἰς πόλιν

τὴν σὴν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω.

ἅτ' αὖ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην, 1345

ὦν ἔτ' ἀπείπον ἔδέν, ἔτ' ἀπ' ὀμμάτων

ἔσαξα πηγὰς, ἔδ' ἂν ὥομην ποτὲ

putat assentiente Musgravio Piersonus in Veris. p. 151. Non negaverim, facile fieri potuisse, ut versuum ordo permutaretur. Vulgatam etiam versu 1334. sequentibus iuncto defendas. Vide Erfurdtii addenda ad secund. ed. Sophocl. Antig. 5.

1336. Hunc et se uentem versum affert Plutarchus de repugn. Stoic. p. 1052. E. omittens δ' post αἰοιδῶν, quod sola Aldina habet.

1340. Edd. ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις ἔκ' ἐπίσται, omisso se uente versu. Mss. Stephani τὰς συμφορὰς, ut Stobaeus tit. 108. ex quo etiam ἐπίσται et sequentem versum recepi, quod faciendum monuerat Marklandus ad Suppl. 189. Miror secus visum esse Musgravio, qui hos versus, ut apud Stobaeum scripti sint, afferens, male posuit ὃν τρόπον. Edd. Stobaei, uti dedi, ὅν τρόπον, et deinde ἔδ' ἀνδρὸς ἂν θύναιθ' ὑποσῆναι βέλος, nisi Trincav. ἔδ' ἀνδρὸς θύναιθ' ἀνθυποσῆναι βέλος.

1344. Wakefieldii coniectura μυρίαν si cui blandiatur, monendus est, ut recte hunc locum consideret.

- εἰς τῆθ' ἰκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.
 νῦν δ', ὡς ἔοικε, τῇ τύχῃ δελευτέον.
- 1350 εἶεν· γεραιέ, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὁρᾷς,
 ὁρᾷ; δὲ παίδων ὄντα μ' αὐθέντην ἐμῶν.
 δὸς τὲςδε τύμβῳ καὶ περίσειλον νεκρὸς,
 δακρύοισι τιμῶν, (ἐμὲ γὰρ ἔκ ἐᾷ νόμος)
 πρὶς σέρον' ἐρείσας μητροί, δὲς τ' ἐς ἀγκάλας
- 1355 κοινωνίαν δύσηνον, ἣν ἐγὼ τάλαι
 διώλεσ' ἄκων· γῇ δ' ἐπὴν κρύψης νεκρὸς,
 οἴκει πόλιν τήνδ', ἀθλίως μὲν, ἀλλ' ὅμως
 ψυχὴν βιάζεσθαι τὰμὰ συμφέρειν κακά.
 ὦ τέκν', ὃ φύσας χῶ τεκῶν ὑμᾶς πατὴρ
- 1360 ἀπώλεσ', εἴδ' ὦνασθε τῶν ἐμῶν καλῶν,
 ἄγῳ παρεσκεύαζον, ἐκμοχθῶν βία
 εὐκλειαν ὑμῖν, πατρός ἀπόλυσιν καλήν.
 σέ τ' ἔχ' ὁμοίως, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσα,
 ὥσπερ σὺ τὰμὰ λέκτρ' ἔσωζες ἀσφαλῶς,
- 1365 μακρὰς διαντλῆσ' ἐν δόμοις οἰκερίας.
 οἴμοι δάμαρτος, καὶ τέκνων· οἴμοι δ' ἐμῆ,
 ὡς ἀθλίως πέπραγα, κάποξεύγνυμαι
 τέκνων, γυναικὸς τ'· ὦ λυγραὶ φιλημάτων
 τέρψεις, λυγραὶ δὲ τῶνδ' ὀπλων κοινωνίαι,
- 1370 ἀμηχανῶ γάρ, πότερ' ἔχω τὰδ', ἢ μεθῶ,

1355. Vide Pors. ad Phoen. 16.

1356. Legebatur ἐπὶ αὐτῶν.

1361. Ἐκμοχθῶν Heathius et Reiskius pro vulgato ἐκ μόχθων.

1362. Ἀπόλυσιν Canterus. Antea ἀπόλλυσιν.

1367. Commelin. R. Steph. Barnes. πέπραγμα. Lectionem Ald. Brub. Herv. Brod. Cant. πέπραγα, revocavit Musgravius.

1369. Legebatur λυγραὶ τε.

ἃ πλευρὰ τὰμὰ προσπιτνόντ' ἐρεῖ τάδε·
 ἡμῖν τέκν' εἶλες καὶ δάμαρθ'· ἡμᾶς ἔχεις

1371. Arma dicit ingredientis succussu latus pulsantia. Vnde ne *προσπιτνέντα* requiras, observandum, licuisse *προσπιτνόντα*, non licuisse *προσπесόντα* dicere. Graeci non temere, ut putare videtur Buttmannus in gr. Gr. p. 171. 194. ed. quint. gravare et prolongare formas praesentium amabant, sed ista formarum varietate tenues quasdam significationum diversitates verbis adiungebant: quod ut in plurimis verbis manifestissimum est, ut in *φέρω*, *φορέω*, in *τήκω*, *τέγγω*, in *πάσχω*, *πενθέω*, ita in plerisque negligi solet. Quae formarum mutationes cur plerumque in solo praesente inveniantur, quaerenti non latebit. Ac verbum *πίπτω* non debebat Buttmannus p. 304. ex reduplicatione quadam verbo *πέτω* addita deducere, quum *ι* longum sit, ut grammatici, v. c. Etym. M. p. 673, 8. observant, quod in reduplicatione breve est. Nam ne quis *γινώσκειν* et *γίνεσθαι* obverteret, cavit Etymologus p. 478, 49. 480, 54. Immo, ut idem p. 673, docuit, *πίπτω* pro Aeolico *πίσσω* dicitur, quod una cum *όσσομαι*, ibidem commemorato, et *ένίσσω* addi poterit verbo *λίσσομαι*, quod tamquam singulare notavit Buttmanus p. 191. *Πιτνεῖν* eandem rationem habet ad *πίπτειν*, quam *φορεῖν* ad *φέρειν*. Vtrumque enim continuationem significat. Itaque *πιτνεῖν* est *labi*, et saepius convenit cum nostro *sinken*. Hinc Sophocles in Oed. Col. 1732. maluit de Oedipo *ἐπιτνε*, quam *ἐπεσε* dicere. Sic intellige Aeschyl. Sept. c. Th. 765. Eurip. Med. 868. Iph. T. 48. Haec significatio facit, ut participium aoristi usurpari possit, ubi de repetito casu, qui peractus intelligi debeat, sermo est. Aeschylus Pers. 460. *τοξικῆς τ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπιτνόντες ὄλλυσαν*. Vnumquodque telum *προσπесὸν ὄλεσε*, continua *προσπιτνόντα ὄλλυσαν*: quod nisi per huius verbi commoditatem aoristo uti licuisset, praesens adhibendum fuisset

- παιδοκτόνας σὲς· εἴτ' ἐγὼ τάδ' ὠλέναις
 οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὅπλων,
 1375 ξὺν οἷς τὰ κάλλις' ἐξέπραξ' ἐν Ἑλλάδι,
 ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν, αἰσχροῦς θάνω;
 ὃ λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ σωσέον.
 ἐν μοί τι, Θησεῦ, ξύγκαμ' ἀθλίῳ· κυνὸς
 κόμισσ' ἐς Ἄργος ξυγκατάσκησον μολῶν,
 1380 λύπη τι παίδων μὴ πάθω μονέμενος.
 ὦ γαῖα Κάδμε, πᾶς τε Θηβαῖος λεώς,
 κείρασθε, συμπενθήσατ', ἔλθετ' εἰς τάφον
 παίδων· ἅπαντας δ' ἐνὶ λόγῳ πενθήσατε,
 νεκρὸς τε, καὶ ἐγὼ πάντες ἐξολώλαμεν,
 1385 Ἦρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀνίσσασ', ὦ δύσηνε· δακρύων δ' ἄλῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔκ' ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ με.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ τὲς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.

προσπίπτοντες; nam προσπίτνοντες, quod libri qui-
 dam et Brunckius, non semel ille hac in re falsus,
 habent, barbarum est. Ille exercitu vero, qui uno
 impetu facto, deinde stragem edidisset, diceretur
 προσπεσόντες ὅλλυσαν, ut apud Eurip. Phoen. 1507.
 Contra ibidem v. 1509. ἔρρει δ' αἷμα μυρίων νε-
 κρῶν, λόγχαις πιτνόντων, alia post aliam corrue-
 te. Et in Suppl. 693. τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν τε,
 τραυσθέντων δίφρων, εἰς κρατὰ πρὸς γῆν ἐκκυβι-
 σάντων βίη.

1378. Piersoni emendationem in Veris. p. 228. re-
 cepi. Vulgo ἀθλὶς κυνὸς. Wakefieldius ἀγρία.

1383. Scripsi ἅπαντας. Legebatur ἅπαντες.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φεῦ,
αὐτὲ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν. 1396

ΘΗΣΕΥΣ.

παῦσαι· δίδε δὲ χεῖρ' ὑπηρέτη φίλῳ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' αἶμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἔκμασσε, φεῖδε μηδέν· ἐκ ἀναίνομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παίδων ξερηθεῖς, παῖδ' ὅπως ἔχω σ' ἐμόν.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδε δέσῃ σὴν χεῖρ'· ὁδηγήσω δ' ἐγώ. 1395

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ζεῦγός γε φίλιον· ἄτερος δὲ, δυστυχής.
ὦ πρόσβυ, τοιόνδ' ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἦ γὰρ τεκῆσα τόνδε πατρὶς, εὐτεκνος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Θησεῦ, πάλιν με σρέψον, ὥς ἴδω τέκνα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὥς δὴ τί φίλτρον τέτ' ἔχων, ῥάων ἔσει; 1400

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ποθῶ· πατρός τε ζέονα προσθέσθαι θέλω.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ιδέ, τάδ', ὦ παῖ· τὰμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἔτω πόνων σῶν ἐζέτι μνήμην ἔχεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἅπαντ' ἐλάσσω κείνα τῶνδ' ἔτλην κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

1405 εἴ σ' ὄψεται τις θῆλυν ὄντ', ἐκ αἰνέσει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ζῶ σοι ταπεινός· ἀλλὰ προσθεῖναι δοκῶ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄγαν γ'· ὁ κλεινός Ἡρακλῆς πῆ, κείνος ὢν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ ποῖος ἦσθα, νέρθεν ἐν κακοῖσιν ὢν;

1403. Legebatur ἔτως.

1405. Legebatur εἰσὶν ὄψεται τις θῆλυν ὄντα, καὶ ἐκ αἰνέσει. Barnesio εἴ σ' ὄψεται, Musgravio, ἐκ αἰνέσει debetur.

1406. Scribendum puto: ζῶ σοι ταπεινός; ἀλλὰ πρόσθεν ἔ, δοκῶ. Eandem viam, sed non sine piaculo, ingressum esse Iacobsium in additam. animadv. ad Athen. p. 90. postea vidi.

1407. Nulla erat distinctio post ἄγαν γ', et male ante πῆ distinguebatur. "Ἀγαν γε spectat ad verba ζῶ σοι ταπεινός.

1408. Sic scripsi pro vulgato ἦς ἂν νέρθεν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὥς εἰς τὸ λῆμα, παντὸς ἦν ἥσων ἀνὴρ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πῶς ἔν' ἔτ' εἵπης, ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς; 1410

ΘΗΣΕΥΣ.

πρόβαινε.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χαῖρ', ὦ πρέσβυ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

καὶ σὺ μοι, τέκνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

θάφθ', ὥσπερ εἶπον, παῖδας.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐγώ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

πότ' ἐλθών;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

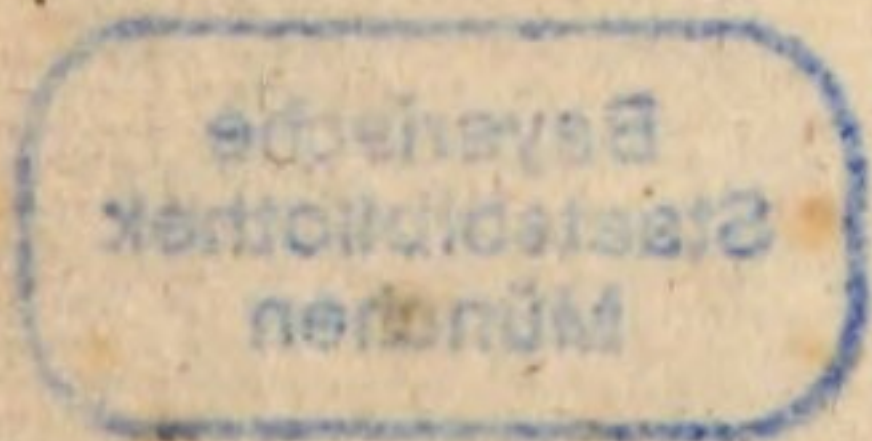
ἤνικ' ἂν θάψῃς τέκνα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

πῶς;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο.

1415 ἀλλ' εἰσκόμιζε τέκνα δυσκόμισα γῆ.
 ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
 Θησεῖ πανώλεις ἐψόμεσθ' ἐφορκίδες.
 ὅστις δὲ πλεῖτον, ἢ σθένος μᾶλλον φίλων
 ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βέλεται, κακῶς φρονεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

1420 σείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολὺκλαυτοί,
 τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.

CORRIGENDA.

V. 35. dele punctum post ἀνηγμένον, quod amicus quidam Musgravii recte in ἀνημμένον mutare videtur.

V. 83. pro κρείσσοντες lege κρείσσονες

V. 133. scribe εἰ δ' ἀποίχεται χάρις. Sic etiam in Sophocl. Electr. 132.

V. 148. Iam Wakefieldius θεὸν addidit, sed male hoc ordine verborum, θεὸν νέον.

V. 182. pro ἄνθρ' lege ἄνδρ'

V. 281. pro ἄτικτον lege ἄτικτον

V. 310. pro ἐσιν· lege ἐσιν,

P. 21. versuum numeri in margine ad praecedentem quemque versum pertinent, ut in adnotationibus.

V. 550. Scribendum videtur φίλων γ' ἐρημοί.

V. 692. pro νυκνὸς lege νύκνος

V. 830. numerus 730 corrigendus.

V. 926. pro ἐκέθ' lege ἐκέθ'

Euripides,

Evripidis Hercvles fvrens

Lipsiae 1810

A.gr.a. 833

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10232988-2